

ดั่ง
รัก
ดั่ง
หวัง
ดั่ง
ฝัน
ดั่ง
พราย 6

星以灿烂·幸甚至哉

ทดลองอ่าน

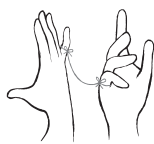
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

กวนซินจ้อส่วน 关心则乱 เจียน
ถึงเจวี่ยน เปา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เวลานี้ความรักของ 'หลังปู้เอี' กับ 'เจิงเซ้าซาง' กำลังสูงงอมเต็มทีโดยใช่ไหนคะ ไม่ว่าอุปสรรคใดมาเยือน หลังปู้เอีก็จะคอยต้านลมฝนไว้ให้นางเสมอ ทว่ายิ่งใกล้วันแต่งงานมากขึ้น เจิงเซ้าซางก็สังหรณ์ใจไม่ดีมากขึ้น ไยนางมักรู้สึกว่เรื่องราวทุกอย่างที่ผ่านมามีจุดไหนสักอย่างที่ไม่ดีเพี้ยน

ใช่แล้วค่ะ แท้ที่จริงว่าที่สามีที่นางเชื่อใจมาตลอดเขามีความลับสำคัญปิดบังนางอยู่ ไม่ใช่แค่นาง กระทั่งฮ่องเต้ที่เป็นพ่อบุญธรรมก็ยังไม่ทราบเรื่อง หลังปู้เอีใช้เวลาสามวันก่อนงานแต่งงานจะเกิดขึ้นจัดการล้างแค้นครั้งใหญ่ ต่อให้นางไปห้ามก็มีอาจแก้ไขเรื่องราวได้อีก เขาพร้อมจะทอดทิ้งนางนับแต่นำพาทหารออกมาล้างแค้นส่วนตัวแล้ว!

จากความรักหวานชื่นคล้ายอยู่ในฝัน เจิงเซ้าซางถูกความจริงในครั้งนี้นวดลึกถึงใจ นางจะตัดสินใจในความสัมพันธ์ครั้งนี้อย่างไร แล้วเหตุผลอะไรที่ทำให้หลังปู้เอียยอมทำผิดกฎบ้านเมือง ถึงตายก็ต้องจัดการล้างหนี้เลือดให้ได้ เนื้อเรื่องกำลังเข้มข้นเชียวค่ะ ไปร่วมติดตามเรื่องราวกันต่อได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

หลังบู๊เดินเนิบนาบไปถึงข้างกายนาง ในดวงตาล้ำมีประกายน้ำ
สั่นไหว "เซ้าซาง ข้าไม่มีทางถอยแล้ว"

ในใจเจิ้งเซ้าซางแสนคับแค้น จึ่งเอ่ยเสียงดังก้อง "เดิมที่ท่านมีทาง
ถอยได้! เดิมที่ท่านมีหนทางมากมายให้เดินได้!"

หลังบู๊ก็กล่าว "ความแค้นที่ถูกฆ่าล้างตระกูล ข้ามิอาจไม่ชำระ
หนทางมีมากสักเพียงใด ข้าก็จำต้องเดินทางสายนี้!"

เจิ้งเซ้าซางตะโกนป่นร่ำให้อย่างสุดจะขมกลืน "เช่นนั้นข้าเล่า!
ท่านเคยคิดอ่านเพื่อข้าหรือไม่! ในเมื่อท่านจะสละชีวิตไปล้างแค้น
แล้วท่านอุตส่าห์มาต่อแยะข้าเพื่ออะไร! นี่เกี่ยวอันใดกับข้าด้วย! ท่านมัน
คนसारเลวที่สมควรตาย หลังบู๊ที่แท้ท่านมีพญาวาจาจริงกับข้าสักประโยค
หรือไม่กันแน่!"

•

แนะนำตัวละคร

- * เจิงเซ้าซาง คุณหนูสี่สกุลเจิง ร่างกายอ่อนแอ ถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ในเมืองหลวงสิบปี อาสะไกรร้องตั้งใจเลี้ยงมาให้เสียคน มีวิญญาณจากยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง
- * หลิงปู้อี้ หรือจื่อเซิง เป็นบุตรบุญธรรมของฮ่งอู่เต้ เป็นผู้บัญชาการของทัพเกราะดำ ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมดุเดือด มารดาเป็นคนสกุลฮั่ว
- * องค์ชายสาม พระโอรสที่เกิดจากเยวี่เพย ไม่ต่างชายาเอก แต่มีอนุนิสัยวู่วามเข้มงวดไปหน่อย แต่ก็รักคุณธรรม เห็นราษฎรเป็นอันดับหนึ่ง
- * ฮั่วอู่ซาง ชื่อเล่นว่า 'อาเจิง' บุตรชายคนเล็กของแม่ทัพใหญ่ฮั่ว ทุกคนเข้าใจว่าตายไปตั้งแต่สกุลฮั่วถูกฆ่าเมือง
- * ฮั่วจวินหวา มารดาของหลิงปู้อี้ ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยโมโหร้ายเอาแต่ใจ หย่าขาดกับหลิงอี้แล้ว
- * หลิงอี้ บิดาของหลิงปู้อี้ เป็นหลิงโหว เป็นพวกเก็บงำแผนการใหญ่ไว้ในใจ อยากรู้ให้ตระกูลมีทายาทสืบทอดมากๆ

131

ภายหลังนั่งลงในรถม้าอันกว้างขวางเป็นที่เรียบร้อย องค์ชายสามก็หันมาดุจฟ้าโลงเช่นเคย เขาหลับพักสายตาโดยไม่ไยดีผู้ใด เป็นองค์ชายสี่มองออกว่าในใจเชิงเข้าข้างจน จึงชี้แจงอย่างตรงไปตรงมา "รถคันนี้ของจ้าวเซียงแข็งแกร่งทนทานกว่ารถม้าทั่วไป ต่อให้อยู่ระหว่างเร่งเดินทัพ ขึ้นส่วก็จะไม่หลุดแยกจากกัน เส้นทางที่รถม้าทั่วไปต้องใช้เวลาสามชั่วยาม รถคันนี้เพียงสองชั่วยามก็รู้ดถึงที่หมายแล้ว บันโหวน้อยยังขวิญญาไม่คลาย ให้พี่ชายเจ้ารั้งอยู่ดูแล ค่อยๆ เดินทางกลับไปเป็นใช้ได้"

เชิงเข้าข้างขานรับคำหนึ่ง ทำใจให้กล้าก่อนสอบถาม "ไยองค์ชายทั้งสองทรงต้องรีบร้อนกลับเมืองหลวงเช่นนี้เล่า หม่อมฉันเห็นท่านอาจารย์ร่างกายอ่อนแอ ยังไม่เหมาะจะเร่งเดินทางนะเพคะ" คนที่ถูกพุ่งเป้าไม่ใช่พวกท่านสองคนเสียหน่อย!

องค์ชายสามพลันลืมตา สายตาปานสายฟ้าสาดมา เชิงเข้าข้าง

ถึงกับสะดุ้งโดยไม่รู้สาเหตุ หลังปู้เืเห็นนางเป็นเช่นกระต่ายน้อยที่ได้รับ ความตื่นตระหนก แม้แต่ใบหูยังสั่นกระตุกสองที เขาก็ไม่แคล้วรู้สึกขบขัน ยื่นมือไปลูบปลอบนาง

เจิงเช่าซางเอ่ยนยั้มแห้งๆ "ความหมายของหม่อมฉันคือ...ในเมืองหลวงมีฝ่าบาทประทับอยู่ เรื่องใดกันจะไม่อาจสยบลง องค์ชายสาม กับได้ทำหลังไม่จำเป็นต้องร้อนกร้อนใจเช่นนี้เลย"

องค์ชายสามเยาะหยัน "วันนี้ข้าจะสอนเจ้าเรื่องหนึ่ง แม้เจ้ามีชาติกำเนิดสามัญ แต่ถึงอย่างไรตัวก็อยู่ท่ามกลางเหล่าเชื้อพระวงศ์ ในรั้ววัง จงอย่าห่วงแต่กระเจ้ากระงอดพลอดรักกับจื่อเซิง หูตาที่ฟังมี จะต้องมิไ้ ขาวที่ฟังรับรู้ก็ควรจะได้รับรู้ในทันทีทันใด เจ้าที่เป็นเยี่ยงนี้ ผู้คนในวังยังอุตส่าห์เยินยอว่าหลักแหลม เป็นเพราะสองเขาทรงเมตตา ฝอณปรนต่อเจ้าหรอก หากไม่ลองเจ้าตกอยู่ในกลุ่มสตรีที่มีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิง อย่างแท้จริง ข้าจะดูซิว่าเจ้าจะมีปัญญารอดชีวิตได้สักกี่วัน!"

เจิงเช่าซางสอบถามไปเพียงประโยคเดียว กลับถูกต่อว่าแสบหน้า อยู่เป็นนาน จากนั้นคำถามก็ยังคงไม่ได้รับคำตอบเป็นรูปธรรมแต่อย่างใด เรียกว่าขมโมยไ้ไม่สำเร็จยังต้องเสียข้าวสารล่อโดยแท้

หลังปู้เืเลือบมององค์ชายสามปราดหนึ่งอย่างไม่พอใจ ก่อนหันมาตอบนางเสียงนุ่ม "เจ้ายังไม่รู้ เมื่อวานเทพเซียนเหียนพลันมาเยือน ฝ่าบาททั้งประหลาดพระทัยทั้งยินดียิ่ง จึงพาเขาไปสนทนาความหลังกัน ที่ตำหนักน้ำพุร้อนบนภูเขาฎเกา ด้วยเสด็จอย่างเรียบง่าย เรื่องนี้จึง ไม่เป็นที่ลวงรู้ของขุนนางชั้นนอก มีเพียงรัชทายาทกับเหล่าได้ทำในสำนัก ราชเลขาธิการที่ลวงรู้"

เจิงเช่าซางคล้ายถูกคิดอันใดได้ "สารไม่รู้ที่มาเหล่านั้น...กลับเป็น

เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้"

หลังปู้พักหน้ารับ

เชิงเข้าซางยืมเจื่อน "เช่นนั้นตอนนี้นุขนางราชสำนักก็ต้องรู้กันหมด
แล้วว่าฝ่าบาททรงไม่อยู่ในเมืองหลวง"

หลังปู้ถกอนใจพลางลูบศีรษะนาง

ในใจเชิงเข้าซางเป็นกังวล "ฮองเฮาทรงต้องกลัดกลุ้มอีกแล้ว
ไม่่ายเลยที่พักนี้จะสบายพระทัยขึ้นบ้าง" นางเว้นช่วงเล็กน้อย ลอบมอง
องค์ชายสามแวบหนึ่งค่อยพูดเสริมเสียงเบาๆ "ข้าลาหยุดสามสี่วันแล้ว
ย่อมไม่รู้เรื่องราวในวัง..."

องค์ชายสามแทรกเข้ามาด้วยเสียงอันเย็นชา "ข้าก็อยู่ในจวนนอกวัง
ไฉนรู้ทั้งหมดเล่า!"

หลังปู้ไต่กลับ "นางอายุน้อยไร้เดียงสา หูต่ายอมไม่กว้างไกลเช่น
องค์ชาย"

เชิงเข้าซางยอมแพ้โดยสิ้นเชิง จึงฉุดดึงมือหลังปู้ไต่ใจคิดว่าฝ่ายตน
หุบปากจะเป็นการดีกว่า เอาเถิด นางขอยอมรับ นางกลัวองค์ชายสาม
จริงๆ โดยเฉพาะสีหน้าท่าทางยามที่เขาสอบถามนาง ช่างเหมือนท่านลุง
ฮองเต้ไม่มีผิดเพี้ยน

ตั้งแต่เมื่อครู่ที่องค์ชายสามแจกแจงความผิดของเชิงเข้าซาง
องค์ชายสี่ก็แอบกลั่นเสียงหัวเราะไว้ กระทั่งตอนนี้กลับลอบสะท้อนใจ
ขึ้นมา

เขาคิด...แม้นางน้อยสกุลเจิงผู้นี้แม้อารมณ์ร้าย จิตใจกลับไม่เลว
ตัวคนก็ผ่าเผย ในหมู่พี่น้องของข้า นอกจากพี่หญิงรองที่วางตัวอยู่
นอกเรื่องราวอย่างแท้จริง องค์ชายองค์หญิงที่เหลือมีผู้ใดบ้างไม่ลอบ

สังเกตทุกการเคลื่อนไหวของเสด็จพ่อ แม้แต่พวกองคค์ขายน้อยที่ยัง
เล่าเรียนจดจำตัวอักษรอยู่เหล่านั้นก็เชื่อว่ารับรองได้

นับแต่กลางดึกถอนค่ายออกเดินทาง เชิงเขาซางก็พักพิงในอ้อมอก
ของหญิงผู้รับกลับมาโดยตลอด จวบจนสี่ท้องฟ้าสว่างรำไร คนทั้งหมด
ค่อยเห็นกำแพงอันสูงตระหง่านของเมืองหลวง หญิงผู้เฒ่าใช้ใบหน้าของ
ตนเองกับขององคค์ชายสามเป็นใบเบิกทางเปิดประตูเมือง จากนั้นมุ่งตรงสู่
กำแพงวัง กระทั่งมาถึงย่านจู้เซวี่ย องคค์ชายทั้งสองจึงลงจากรถ ชีม้า
ปลีกตัวจากไป ไม่รู้เช่นกันว่าจะมุ่งไปที่ใดกันแน่

เชิงเขาซางขยี้ดวงตาคุโตของตนพลางถามเสียงผู้เฒ่า "พวกเขา
ไม่เข้าวังหรือ แล้วเมื่อคืนเร่ร่อนอยู่นั้นเพื่ออันใดกัน"

หญิงผู้เฒ่าตอบ "จะเข้าวังไปทำอันใดเล่า ไปชมดูอาการลำบากใจ
ของรัชทายาทหรือ...ความจริงเรื่องนี้เป็นดาบสองคม พวกเขาเองก็มีข้อ
กริ่งเกรงอย่างยิ่ง"

เชิงเขาซางลดมือลง เอ่ยอย่างจ้วเจีย "เพราะกลัวผู้อื่นจะหาว่า
พวกเรามีเป้าประสงค์กระมัง"

หญิงผู้เฒ่าขานดังอึม

รถม้าจอดที่ประตูซ่งซีของวังหลวงเช่นเคย เกรยารักษาประตูวัง
กระชับแจ้งหญิงผู้เฒ่าว่า "ตั้งแต่เข้าตรู่ก็มีได้ทำหลายท่านเข้าวัง บอกว่า
จะหารือธุระกับรัชทายาทขอรับ"

หญิงผู้เฒ่าชะงักฝีเท้า เดิมเชิงเขาซางร้อนใจจะไปพบฮ่องเฮา ทว่าเขา
กลับจูงนางมุ่งสู่สำนักราชเลขาธิการไปพลางกำชับนางเสียงเบาไปพลาง
"ประเดี๋ยวให้เจ้าพูดว่า...ฮ่องเฮาประจวบ เจริญรัชทายาทไปเยี่ยม"

เชิงเขาซางถูกเขาจูงพาไปอย่างมึนๆ งงๆ...หา? ฮ่องเฮาไม่สบาย

อีกแล้วหรือนี่ โฉนซ้ำไม่รู้เลยแล้ว

ชั้นที่ที่เข้าเฝ้าประจำสำนักราชเลขาธิการคุ้นเคยกับหนุ่มสาวแซ่หลิง กับเจิ้งทั้งสองดียิ่ง จึงปล่อยให้ทั้งสองเข้าไปโดยไม่ขัดขวางแม้แต่หน่อย ทั้งสองยังไม่ทันจะย่างเท้าเข้าโถงปึก เสียงโต้แย้งอย่างฉะฉานของรัชทายาท ก็ดังออกจากด้านในมาให้ได้ยินก่อน "...เรื่องวังวัดที่ดิน* เสด็จพ่อทรง เปรยขึ้นมาเพียงประโยคเดียว ไยได้ทำทุกท่านต้องรบเร้าซักไซ้"

ถัดจากนั้นก็คือเสียงพูดหักล้างอย่างต่อเนื่อง...

"รัชทายาท วาจานี้ผิดแล้ว ฝ่าบาทไม่เคยตรัสถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์ ในเมื่อทรงเปรยถึงเรื่องวังวัดที่ดิน ก็หมายความว่ามิพระดำรินี้ รัชทายาท ในฐานะว่าที่ประมุขแผ่นดินมีหรือจะทรงไม่รู้อันใดเลย!"

"มิผิด! วังวัดที่ดินมิใช่เรื่องเล็ก จะวังวัดเช่นไร เริ่มวังวัดที่ใด วังวัดครัวเรือนใดบ้าง หลักการในเรื่องนี้ใหญ่นัก รัชทายาททรงชี้แจง ขั้นตอนข้อบังคับออกมาเถิดพะยะค่ะ"

เจิ้งเข้าข้างไม่่วงงุนสักนิดแล้ว รีบพุ่งตัวไปส่งตรงร้องของ ฉากกันห้อง แลเห็นด้านในชุมนุมไปด้วยคนกลุ่มใหญ่ซึ่งแต่งกายเช่น ขุนนางฝ่ายบุ๋น แต่ละคนพูดน้ำลายแตกฟอง ทำทางเอาเรื่อง เพียงแต่นาง ไม่รู้จักเลยสักคน

เกือบหนึ่งปีที่ผ่านมานางวิ่งมาสำนักราชเลขาธิการทำธุระกิจปะทะน สองเฮาแทบจะวันเว้นวัน ขุนนางที่ทันทูลฮ้องแต่ให้เข้าพบเป็นประจำนั้น นางล้วนเคยเจอเกือบสามสี่รอบแล้ว นี่ก็หมายความว่า...ชั้นยศของกลุ่มคนที่เห็นอยู่ตอนนี้คงไม่ค่อยสูงสินะ

* วังวัดที่ดิน เป็นคำสิ่งที่ถูกประกาศใช้ในช่วงต้นของราชวงศ์ฮั่นตะวันออก โดยให้ทุกเมืองวังวัดที่ดิน ตรวจสอบการถือครองที่ดินกับจำนวนแรงงาน จุดประสงค์เพื่อจำกัดการควบคุมที่ดินกับแรงงานที่ตระกูล ผู้มีอิทธิพลถือครองอยู่ ช่วยให้ราชสำนักสามารถควบคุมการบุกเบิกที่ดินรกร้าง ตลอดจนการเกณฑ์แรงงาน และการเก็บอากรทั่วถ้วน

ในที่สุดรัชทายาทก็ถูกบีบให้ปริปาก "เจตนาที่เสด็จพ่อตรัสถึงเรื่อง
รังวัดที่ดินคือหมายจะสำรวจจำนวนประชากรกับที่ดินให้ชัดเจน ตรวจสอบ
สำมะโนครัวกับยอดอากรให้ถูกต้อง นี่ไม่เพียงช่วยเพิ่มพูนท้องพระคลัง
ทำให้เข้าใจสภาพการณ์ของเมืองในแต่ละมณฑล ยังสามารถควบคุม
ตระกูลที่กำลังทหารแล้วไม่โยนคำสั่งราชสำนักเหล่านั้นได้ นี่เป็นเรื่องดี
ที่มีประโยชน์ต่อบ้านเมืองกับราษฎรอย่างใหญ่หลวง เจตนาดียิ่งยวด..."

"รัชทายาท วาจานี้ผิดถนัด" เสียงระคายหูเสียงหนึ่งดังขึ้น "ว่ากัน
ถึงเจตนา บรรดา 'แผนการปกครองใหม่' ของลี้ที่ราชวงศ์ก่อนเจตนาไม่ดี
หรือไร สาธยายออกมาล้วนมีเหตุผลน่าฟัง มีการอ้างอิงตำรามากมาย
กระทั่งปราชญ์ทั่วไปถึงกับพูดสู้ไม่ได้! ทว่าผลเป็นเยี่ยงไรเล่า"

"ถูกต้องๆ! แผนการปกครองใหม่ที่ว่าของลี้ี้ ประเดี๋ยวเปลี่ยน
เงินตรา ประเดี๋ยวเพิ่มอากร ทั้งจะไล่ตรวจหาจำนวนคนกับที่ดินที่จะ
ครัวเรือน ตอนนั้นพูดจาก็ใช้ถ้อยคำสวยหรูเช่นกัน ใครจะรู้่นอกจาก
บีบคั้นให้เกิดเรื่องบ้านแตกสาแหรกขาดอันน่าอนาใจแล้ว กลับมีแต่
เอื้อให้มอดที่อยู่เบื้องล่างได้ยกยกอกเกาะกิน รัชทายาททรงต้องใช้เป็น
อุทาหรณ์ลี้พะยะค่ะ..."

ขณะที่เจิงเซาซางกำลังฟังอย่างจดจ่อแนบชิดกับฉากกั้นห้อง
หลังใ้พลันยกขาที่เพรียวยาวเตะไล่ฉากหนึ่งทำชนิดที่นางไม่ทันตั้งตัว
ฉากถูกเตะล้มครืนทันตา เด็กสาวที่ยังอยู่ในท่าอเวยแอบฟังก็พลอยถูก
เปิดเผยเบื้องหน้าสายตาผู้คนไปด้วย

หลังใ้พลีลยมองผู้คนในโถงรอบหนึ่งซึ่งมีสีหน้าแตกต่างกันไป
ก่อนเอ่ยเสียงเยียบเย็น "ได้เท่าทั้งสองอำปากหุบปากมีแต่ลี้ี้ของ
ราชวงศ์ก่อน ความนัยในวาทะจะสื่อถึงฝ่าบาท...หรือว่ารัชทายาทกันเล่า"

ในโรงเจียบกริบไปชั่วขณะ ผู้คนมองหน้ากันเล็กน้อย มีเพียงรัชทายาทมองมาทางหลังบู๊อี้พลางเอ่ยด้วยความยินดี "จื้อเซ็งมาแล้ว"

ขุนนางฝ่ายขุนนางสูงผู้หนึ่งยืนขึ้นกล่าวเสียงดัง "เว่ยเจียงจวิน* ไยต้องเอาข้อหาเยี่ยงนี้มายัดเยียดใส่ผู้อื่น ใช้ประวัติศาสตร์เป็นอุทาหรณ์ตัดสินคดีอนาถาเสียหน่อยสิ เดิมทีก็เป็นหน้าที่ของพวกเราเหล่าขุนนางอยู่แล้ว..."

"หรือว่าหน้าที่ของพวกท่านคือการจับผิด ตีเตียน ทุเรศอย่างมักง่าย? นั่นช่างมีฝีมือดีแท้" หลังบู๊อี้มองพวกเขาด้วยสายตาดำอันเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง ทุกถ้อยทุกคำกังวานหนักแน่น

"ลี้ตี้ได้บัลลังก์โดยมิชอบ เป็นคนถ่อยที่ชิงอำนาจโดยอาศัยบารมีของสตรี! ผิดกับฝ่าบาทที่ทรงวางแผนสู้ศึกอย่างชาญฉลาด ทหารแต่ละนายม้าแต่ละตัว เมืองแต่ละเมือง มณฑลแต่ละมณฑล กอปรขึ้นเป็นบ้านเมืองที่ต่อสู้อย่างเลือดเนื้อ! ลี้ตี้แอบอ้างคุณธรรมส่วนรวม เปลือกนอกเมตตาแท้จริงกระทำตรงข้าม ใช้งานคนโหดสอพลอ ขวยจิ้งหะซูลมุนจากการฉลัดแผ่นดินถึงสี่รุ่น ก่อภัยพิบัติปล้นชิงบัลลังก์ ต่างจากฝ่าบาทที่ทรงพระปรีชาเฉกเจ้าเหนือหัวในยุคก่อน ยุติความโกลาหล ฟื้นฟูแผ่นดินของบรรพชน ปลดปล่อยประชาชนจากห้วงทุกข์...ทั้งหมดทั้งมวลนี้ที่แท้มีจุดใดคล้ายคลึงกับลี้ตี้ทรราชผู้นั้น พวกท่านจึงได้ยกมาเป็นอุทาหรณ์สังเคศ!"

ผู้คนในโรงพลันถูกพลังของเขาสยบจนพูดจาไม่ออกไปพักใหญ่ จากนั้นขุนนางฝ่ายขุนนางอีกผู้หนึ่งซึ่งดูอ่อนโยนน้อยค่อยกล่าวเสียงอ่อยๆ "ผู้ที่พวกข้าทูลเตือนคือรัชทายาท หาใช่ฝ่าบาทไม่..."

* เว่ยเจียงจวิน เป็นชื่อตำแหน่งแม่ทัพระดับสูงในสมัยฮั่น เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองกำลังป้องกันเมืองหลวงทั้งทัพอุดร (หน่วยทหารเมืองหลวง) และทัพทักษิณ (ทหารรักษาราจักร)

"ผู้ที่เปรี๊ยถึงเรื่องรังวัดที่ดินคือฝ่าบาท มิใช่รัชทายาท! พวกท่านมีสิ่งใดจะถาม ก็ส่งหนังสือถึงราชสำนักได้อย่างเต็มที่ โยต้องรบเร้า พัวพันรัชทายาทเล่า หรือว่าฝ่าบาททรงมอบหมายเรื่องรังวัดที่ดินแก่รัชทายาทแล้ว?! ฝ่าบาทเคยตรัสไม่ต่ำกว่าหนึ่งหนว่ารัชทายาทยังต้องหมั่นดูหมั่นเรียนอีกมาก พวกท่านถึงกับมีความคิดอ่านเหนือกว่าฝ่าบาท จึงได้บีบบั่นให้รัชทายาทยุ่งเกี่ยววราชกิจอยู่เช่นนี้!" หลังบู้้อีกกล่าว

เจิงเซาซางคิดในใจ...นี่ขนาดรัชทายาทยังไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอันใดเลย ก็มีพวกหลานเต๋ามาพูดพาล่ำเลียงนี้แล้ว หากรัชทายาทได้เป็นผู้ดูแลหลักในเรื่องใดจริง ๆ จะไม่จมน้ำตายด้วยละอองน้ำลายหรือไรกัน

ตอนนั้นขุนนางฝ่ายขุนเสียงระคายหูผู้้นั้นเอ่ยปากอีกครา "ไฉนเสมอมาว่าเว่ยเจียงจวินมิเพียงท้าวหาญไร้ผู้เปรียบ ยังมีความสามารถเฉกชูจินกับจางอี่* วันนี้ได้เห็นแล้วสมคำเล่าลือจริงเสียด้วย เมื่อวานมีคนนำสารไม่รู้ที่มาติดในเมืองหลวง เนื้อความคือเรื่องรัชทายาทของเซวียนฮ่องเต้ไม่รู้ว่าท่านแม่ทัพไฉนข่าวบ้างหรือไม่"

หลังบู้้อตอบเรียบๆ "เรื่องเล่าอดีตที่อ้างอิงจากตำราโบราณเช่นนั้น มืออกถมเถ หากจะพูดถึงเรื่องเล่า ข้าก็มีอยู่เรื่องหนึ่ง ไม่รู้ทุกท่านยังจำเรื่องรัชทายาทเว่ยของอุฮ่องเต้กันได้หรือไม่"

วาจານี้พอกกล่าวออกมา บนใบหน้าของเหล่าขุนนางในโถงต่างเผยแววพรั่นพริ้ง ทว่าเจิงเซาซางกลับยังคงไม่รู้ว่านี่หมายความว่าอย่างไร

หลังบู้้อี้อีกคนทั้งหมดพลางเอ่ยเน้นทีละคำ "มีคนบางคนหวดตนเป็นขุนนางภักดี ทูลเตือนโดยอ้างเรื่องรัชทายาทของเซวียนฮ่องเต้ แท้ที่จริง

* ชูจินกับจางอี่ ต่างเป็นนักการทูตและนักกลยุทธ์เลื่องชื่อในยุคจั้นกั๋ว เป็นศิษย์ร่วมสำนักจิ้งเหิงของกู่กู่จื่อ ชูจินเสนอกลยุทธ์ 'ประสานแนวตั้ง' โน้มน้าวให้ทงแคว้นจับมือกันต่อต้านแคว้นฉิน ในขณะที่จางอี่เสนอกลยุทธ์ 'เชื่อมแนวขวาง' โน้มน้าวให้ต่างแคว้นเป็นมิตรกับแคว้นฉิน เพื่อทำลายพันธมิตรแนวตั้ง

กระทำตัวเยี่ยงเจียงซง* กับหานเยวี่** สองขุนนางสอพลอ!"

เอ่ยประโยคนี้นจบ ไม่มีผู้ใดในโถงกล้าโต้แย้งอีก หลังบู๊จึงหันหน้าไปมองเจิงเซาซางซึ่งยืนฟังอยู่ตรงประตูแหวหนึ่ง เด็กสาวก็เข้าใจความนัยเอ่ยเสียงก้องในทันที "พลูรัชทายาท ฮองเฮาประจวร ขอเชิญรัชทายาทเสด็จไปเยี่ยมพะคะ"

รัชทายาทดูคล้ายโล่งใจ รีบลุกขึ้นขอตัว

ขณะเดินอยู่ในตรอกดำหนัก เจิงเซาซางบ่นเบาๆ อย่างแค้นใจที่เหล็กมีอาจกลายเป็นเหล็กกล้า "รัชทายาทก็จริงฯ เลยเชียว พวกกระฉิบกระฉอกกลุ่มนั้นมาถกข้อราชการที่ใดกันแล้ว เห็นอยู่ว่ามารังแกท่านชัดๆ จะมัวคำนึงมากมายไปใย รับสั่งตรงๆ ให้พวกเขาหุบปากไสหัวไปก็เรียบร้อย!"

รัชทายาทเอ่ยปนยิ้มเจื่อน "จะพูดจារ้ายกาจใส่ผู้อื่นโดยไม่แยกแยะเหตุผลได้อย่างไรกัน..."

เจิงเซาซางเฝ้าสะอევพูดคำดาออกมาเสียงค่อย "ได้ห้านี้มีคนจำพวกหนึ่งเรียกว่า 'คนต่ำตม' ยามเจอกับคนต่ำตมยังจะพูดเหตุผลอันใดอยู่อีก ไม่ลงไม้ลงมือก็นับว่าเกรงใจแล้วพะคะ!"

รัชทายาทไม่ได้เถียงกับแม่นางน้อย เพียงส่ายหัวอย่างจวนใจ ก่อนจะเดินหน้าต่อ

มรสุ่มระลอกเล็กๆ คล้ายสลายตัวไปแต่เพียงเท่านี้

* เจียงซง คือขุนนางในรัชสมัยอันู่ตี้ฮ่องเต้วงศ์โจวของราชวงศ์ฮั่นตะวันตก เขาหลอกอันู่ตี้ว่าในวังทำคุณไสยเป็นเหตุให้พระองค์ประจวรไม่หาย เมื่อได้กุมอำนาจสืบสาวคดีนี้ เขาก็ป้ายสีรัชทายาทเว่ยที่เคยบาดหมางกัน รัชทายาทเว่ยไม่อาจพิสูจน์ความบริสุทธิ์จึงยกทัพสังหารเจียงซง แต่พรรคพวกของเจียงซงหนีไปฟ้องอันู่ตี้ว่ารัชทายาทเว่ยก่อกบฏ สุดท้ายรัชทายาทเว่ยพ่ายต่อทัพหลวงจึงฆ่าตัวตาย เว่ยฮองเฮาผู้เป็นมารดาที่ฆ่าตัวตายตาม เหตุการณ์นี้ส่งผลให้คนตายไปหลายหมื่น

** หานเยวี่ คือแม่ทัพในรัชสมัยอันู่ตี้ ร่วมกับเจียงซงขุดพบหลักฐานในตำหนักบุรพาว่ารัชทายาทเว่ยทำคุณไสย สุดท้ายถูกรัชทายาทเว่ยสังหาร

เดิมทีเจิงเซาซางนึกว่าสองเฮาเพิ่งหายป่วย พอเผชิญกับเรื่องชนกลุ่ม
เถียงนี้จะไม่สบายขึ้นมามาก ใครจะรู้หนนี้อีกฝ่ายกลับเยือกเย็นยิ่ง ยามที่
เจิงเซาซางรุดกลับไปถึง เห็นอีกฝ่ายกำลังอ่านตำราเขียนอักษรในท่งท่า
อันสง่าผ่าเผยคล้าย ผู้ใหญ่ผู้น้อยในตำหนักนางชีล้วนสงบสุขเดิม

สองเฮาหลับได้ม้วยมตทรวงแหวนคู่ที่อ่อนนุ่มน่ารักของเด็กสาว
"เจ้าเคยพูดไม่ใช่หรือ โชคเคราะห์ล้วนเป็นชะตา เคราะห์หม้ายอมเลี้ยว
ไม่พ้น ข้าแล้ว รอฝ่าบาทเสด็จกลับมาเถิด ถึงตอนนั้นทุกสิ่งจะมี
ข้อตัดสินเอง"

เจิงเซาซางคิดอีกทีก็เห็นว่าถูกต้อง จึงรั้งอยู่ในวังอย่างสงบเสงี่ยม
ตั้งใจจะพำนักสักหลายวันเพื่อดูสถานการณ์

เพียงแต่ปัญหาด้านความรู้ันนั้นรอข้ามได้ ครั้นถึงตอนเที่ยง นางจึง
ฉวยช่วงเวลาที่สองเฮาอนหลับกลางวันแอบออกจากตำหนักนางชี
เล็งจังหวะอันเหมาะเหม็งจับตัวองค์ชายห้าที่กำลังแทะโลมนางก้านน้อยอยู่
เตรียมหิ้วตัวเขาไปยังมูมปลอดคนเพื่อจะสอบถาม

องค์ชายห้าเคยลิ้มรสชมจากเจิงเซาซางมาก่อน แรกเริ่มจึงไม่ยอม
อยู่กับนางตามลำพัง ข้าไว้วางยชดร่างเข้าไปในกลุ่มนางก้านน้อยอีก ทว่า
เพียงเจิงเซาซางตะเบ็งเสียงหนเดียวพร้อมแววดุร้ายก็เลื่อนใบหน้า เหล่า
นางก้านน้อยก็วิ่งเตลิดหนีหายไปจนเกลี้ยง องค์ชายห้าจึงได้แต่ยอม
ปฏิบัติตาม

"วางพระทัยได้ วันนี้หม่อมฉันจะไม่เรียกให้องค์ชายช่วยเป็นพยาน
ทั้งจะไม่เรียกให้องค์ชายช่วยปองร้ายผู้อื่น...เพียงแค่จะถามเรื่องเล่าเล็กๆ
สองเรื่องจากองค์ชายเท่านั้น" เจิงเซาซางใช้มือข้างหนึ่งพับตริ่งแขนของ
องค์ชายห้า มืออีกข้างกดท้ายทอยของเขาไว้

องค์ชายห้าวร้องโอดโอยเสียงระรัว "เจ็บๆๆๆ...เจ้าปล่อยมือก่อน ข้าก็ตามเจ้ามาแล้ว เจ้ายังอุตสาหิใช้ความรุนแรงอะไรอีก! เรื่องเล่าอันใด ข้าจะตอบทั้งสิ้น!"

เจิงเซ้าซางคลายมือออกแล้วมุ่นคิ้วกล่าว "องค์ชายห้าวควรฝึก ออกกำลังบ้างนะเพคะ มีแต่เนื้อส่วนเกินผละผละทั้งร่าง มือทำไร่แรง ลมหายใจไม่สม่ำเสมอ หม่อมฉันเห็นองค์ชายจะมีพุงเล็กๆ ยื่นออกมา อยู่แล้ว นี่ทรงเพ็งจะกัพรรษา!"

องค์ชายห้าวอดแขนตนเอง "เจ้าจะรู้อะไรขึ้นข้าเฝ่เรียนจนเก่งกาจ ทั้งบุ๋นบู๊ นั้นต่างหากถึงเรียกว่าเปื้อชีวิตแล้ว ฮองเฮาทรงมีชื่อเสียงด้าน คุณธรรมส่วนรวมกับการยกย่องจากเสด็จพ่อ เยวี่ยเพยทรงมีวงศ์ตระกูล ที่แข็งแกร่งกับความรักใคร่จากเสด็จพ่อ เสด็จแม่ข้าเล่ามีอันใด สตรีที่อยู่ใน ส่วนลึกของวังหลวงเช่นนางไม่รู้หรือว่าอะไรคือฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ วันทั้งวันเอาแต่คิดเหลวไหล ข้าไม่เอาอย่างนางด้วยหรือ! อย่างข้า ต่างหากจึงจะมีชีวิตมั่นคง อยู่รอดยืนยาว!"

เจิงเซ้าซางบังเกิดความเลื่อมใส "มองไม่ออกเลยว่าองค์ชายห้าว ทรงคิดได้กระจ่างเพียงนี้ เช่นนั้นยามปกติใจยังวิ่งรอกก่อกวนให้ผู้อื่น นึกซังเล่า หนก่อนฝ่าบาทเสด็จบวงสรวงเทพเจ้าบนภูเขาถูเกา หม่อมฉัน ได้ยินว่าองค์ชายถึงกับพูดสอดแทรกเรื่องราวระหว่างองค์ชายรองกับ องค์ชายสาม จึงถูกตีไปหนึ่งยก!"

องค์ชายห้าวกล่าว "หากข้าไม่ป่วนให้เกิดเรื่องเกิดราวออกมาบ้าง เสด็จพ่อไม่ว่าอย่างจะทรงจำข้าได้ หากพระองค์ทรงจำข้าไม่ได้ วันหน้า แต่งตั้งบรรดาศักดิ์ขุนบำเหน็จจะมีของติดถึงข้าหรือ อีกอย่างข้าก่อเรื่อง ยิ่งโง่เขลา ยิ่งน่าขัน พี่น้องชายหญิงกลุ่มนั้นของข้าก็จะยิ่งวางใจ"

เจิ้งเซาซางถามอย่างแปลกใจ "เหตุใดทรงบอกหม่อมฉันทุกอย่างเล่า" องค์ชายห้าเหลือกตา "ตั้งแต่ที่ข้าเริ่มป่วนหนแรกก็ถูกหลั่งใฐ์มองทะลุปรุโปร่งแล้ว หนนั้นข้าเปิดโปงต่อเสด็จพ่อเรื่องที่ข้าแอบหนีออกจากวัง ข้าซ้อมข้าหนึ่งยก และก็พุดชมข้าหลายประโยค...โธ่ เจ้าเลิกพุดรำไรได้แล้ว ที่แท้จะถามเรื่องเล่าอันใดกันแน่!"

เจิ้งเซาซางจึงขึ้นไปวุ่นหนึ่งก่อนจะรีบกล่าว "ถูกต้องๆ หม่อมฉันจะถามองค์ชายเรื่อง...คือว่า...เรื่องรัชทายาทของเซวียนฮ่องแต่นั้น หมายความว่าแล้วรัชทายาทเว่ยกับเจียงซงเป็นผู้ใดกันอีก" แม้แต่องค์ชายสี่ที่ไม่ชอบอ่านตำรายังรู้เลย องค์ชายห้าน่าจะรู้ดี

องค์ชายห้าดวงตาดูกวาว "อ้อ เจ้าได้ยินเรื่องสารไม่รู้ที่มาที่ตดไปทั่วเมืองเมื่อวานแล้วสินะ จุๆ เห็นที่การเรียนของเจ้าก็ยังไปไม่ถึงไหน เพียงแต่เหตุใดเจ้า..."

เจิ้งเซาซางถลกแขนเสื้อ เดินหน้าหนึ่งก้าว แล้วขมขู่เสียงเบา "วาจาไร้แก่นสารทรงพูดให้น้อย ฮองเอากับราชบัณฑิตเอกหม่อมฉันไม่สะดวกจะถาม ใจเอาไม่รู้ ส่วนได้เท่าหลังทำงานอยู่ข้างนอก ตอนนี้หม่อมฉันต้องการจะรู้โดยด่วน ฉะนั้นทรงเล่ามาให้ไว!"

องค์ชายห้าผงะถอยไปหนึ่งก้าว ยืนมั่นคงแล้วค่อยกล่าวหน้าเจื่อน "ได้ๆ ข้าเล่า...เช่นนั้นข้าเล่ากระชับหน่อย เล่าโยงเยอะเจ้าก็ฟังไม่รู้เรื่องอีก"

"องค์ชายทรงชวนตีไซ่หรือไม่"

"เจ้าเดินห่างไปหน่อย ข้าจะเล่าแล้ว...เซวียนฮ่องแต่คือฮ่องเต๋องค์หนึ่งของราชวงศ์ก่อน เมตตารักษาจักรวรรดิ ทดทรงวิไลถึงขั้นเที่ยงธรรม เป็นประมุขแผ่นดินที่ปรีชาสามารถองค์หนึ่ง พระองค์กับฮองเฮาองค์แรกผูกพันกันลึกซึ้งยิ่ง ใครจะรู้ต่อมาฮองเฮาองค์แรกกลับถูก

ปองร้ายถึงแก่ชีวิต..."

"ซิ ผู้เป็นสองเฮายังถูกปองร้ายเอาชีวิตได้ ส่องต้องคี่ปรีชาสามารถ
ไม่เท่าไรหรอก"

"เจ้าอย่าพูดแทรกสิ ตอนที่สองเฮองค์แรกถูกปองร้าย เซวียนส่องแต่
ยังไม่ได้ขึ้นกุมอำนาจนี่นา! เอล่ะ พูดถึงที่ใดแล้ว...อ้อ สองเฮองค์แรก
จากไป แต่ยังเหลือบุตรชายอยู่ เขาไม่เพียงเป็นสายเลือดของสองเฮา
ยังเป็นบุตรชายคนโต เซวียนส่องแต่จึงแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาท"

"อ้อ เขาก็คือรัชทายาทของเซวียนส่องเต้สินะ"

"มิผิด เซวียนส่องเต้หมายปองปกป้องรัชทายาท จิงจิงใจแต่งตั้ง
สองเฮองค์ใหม่ซึ่งไม่เป็นที่โปรดปรานและไร้บุตรชาย ทั้งยังหาบุคคลที่
น่าเลื่อมใสจำนวนมากมาอบรมสั่งสอนรัชทายาท แม้ต่อมาเซวียนส่องเต้
จะมีเจ็ยอวี* ที่พระองค์โปรดปรานยิ่งยวดกับบุตรชายอีกคน แต่ตำแหน่ง
รัชทายาทก็ยังคงมั่นคงเรื่อยมา"

"เซวียนส่องต้องคี่อุปนิสัยไม่เลวเลย"

"จริงอยู่ว่าอุปนิสัยไม่เลว แต่รัชทายาทของพระองค์ไม่ใช่ตัวเลือก
ชั้นเลิศสำหรับตำแหน่งว่าที่ประมุขแผ่นดินแต่อย่างใด เมื่อแรกท่านอาจารย์
ที่สอนหนังสือให้พวกข้าเคยว่าไว้ รัชทายาทของเซวียนส่องเต้อ่อนแอ
ไม่เด็ดขาด ใจดีใจอ่อน ซ้ำเชื่อถือไวใจซันที่ ต่อมาซันที่ข้างกายเขาทำร้าย
ขุนนางสำคัญของราชสำนักจนถึงแก่ความตาย เขาถึงกับไม่ลงโทษ
สถานหนัก ปล่อยเลยตามเลย อันที่จริงขณะเซวียนส่องเต้ยังมีชีวิตอยู่
ก็มองออกถึงจุดนี้แล้ว ทั้งเคยกล่าวว่า 'รัชทายาทแยกแยะไม่กระจ่าง

* เจ็ยอวี คือหนึ่งในสิบสี่ตำแหน่งสมชายาของฮ่องเต้สมัยฮั่นตะวันตก แรกเริ่มเป็นรองเพียงตำแหน่งมเหสี
(หวงโฮ่วหรือของเฮา) ต่อมาเมื่อตำแหน่งเจาอี้เพิ่มมา จึงเป็นรองจากตำแหน่งมเหสีและเจาอี้ ในสมัยฮั่น
ตะวันออกไม่มีตำแหน่งเจ็ยอวี

ระหว่างวิถีแห่งราชันผู้มีเมตตาธรรมกับวิถีแห่งผู้ถืออำนาจบาตรใหญ่ ไหนเลยจะมอบหน้าที่สำคัญในการปกครองบ้านเมืองแก่เขาได้' รวมถึงกล่าวถ้อยคำอันรุนแรงอย่าง 'ผู้ก่อความวุ่นวายแก่บ้านข้าก็คือรัชทายาทผู้นี้' กระนั้นด้วยเหตุน้ำใจไมตรีของสองเฮาองค์แรก และสงสารรัชทายาทที่เสียมารดาไปตั้งแต่ยังเยาว์ สุดท้ายเซวียนฮ่องเต้จึงยังคงให้รัชทายาทสืบทอดบัลลังก์ขึ้นเป็นหยวนฮ่องเต้"

เอ่ยถ้อยคำยาวเหยียดนั้นจบ องค์ชายหำก็เหลือบมองสีหน้าเจิงเซาซาง พลงขยับไปยืนห่างนางอีกสองสามก้าว

เจิงเซาซางยืนอยู่กับที่ ถามออกมาอย่างยากลำบาก "...ดังนั้น... คนรุ่นหลังจึงมีคำตักเตือนินทาต่อเรื่องนี้กันไม่น้อย?"

องค์ชายหำผงกศีรษะ "ท่านอาจารย์บอกว่าความเสื่อมถอยของราชวงศ์ก่อนเริ่มจากสมัยของหยวนฮ่องเต้เอง หากเมื่อแรกเซวียนฮ่องเต้ตัดสินใจให้เด็ดขาด เปลี่ยนตัวรัชทายาทเสียก็ดี ยังมีอีกนะ ต่อมาหยวนฮ่องเต้ยังแต่งตั้งรัชทายาทที่ย่ำแย่กว่าตนเองเป็นร้อยเท่า ซึ่งก็คือเจิงฮ่องเต้ เจิงฮ่องเต้หมกมุ่นในสุรานารี พระญาติจึงเข้ากุมอำนาจราชสำนักปั่นป่วน อ้อ ลีตี้ที่ต่อมาชิงบัลลังก์ก็ได้เจิงฮ่องเต้เนี่ยละเลื่อนตำแหน่งขึ้นมากับมือ...สารไม่รู้ที่มาที่ตืดไปทั่วเมืองเขียนถึงเรื่องเล่านี้ บ่งชัดว่าพุ่งเป้าไปที่รัชทายาทพี่ชายข้า!"*

เจิงเซาซางนิ่งงันไปพักใหญ่ เน้นนานไม่อาจเปล่งเสียง "วจากกล่าวเช่นนี้ไม่ได้กระมัง ผู้ใดบอกว่าเปลี่ยนตัวรัชทายาทแล้วราชวงศ์ก่อนก็จะไม่มีวันเสื่อมถอย" การเสื่อมถอยของราชวงศ์มีวัฏจักรของมันเอง

* เรื่องรัชทายาทของเซวียนฮ่องเต้ ผู้เขียนอ้างอิงประวัติศาสตร์ช่วงปลายราชวงศ์ฮั่นตะวันตก โดยเซวียนฮ่องเต้ (ฮั่นเซวียนตี้) หยวนฮ่องเต้ (ฮั่นหยวนตี้) เจิงฮ่องเต้ (ฮั่นเจิงตี้) คือฮ่องเต๋องค์ที่สิบ สิบเอ็ด และสิบสองตามลำดับ หวังเจิ้งจวินพระมารดาของฮั่นเจิงตี้ก็คืออาหญิงของหวังหมั่ง ซึ่งต่อมาชิงบัลลังก์ตั้งตนเป็นฮ่องเต้ทำให้ราชวงศ์ฮั่นตะวันตกสิ้นสุดลง

จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเจตจำนงของผู้หนึ่งผู้ใดหรอก...ทว่าคำกล่าวนี้
ผู้คนยุคโบราณจะยอมรับได้อย่างไรกัน!

"เช่นนั้นเรื่องเล่าที่สองล่ะเพคะ" นางซักถามต่อ "ก็เสนอแนะให้
ฮ่องเต้ปลดรัชทายาทเช่นกันหรือ"

องค์ชายห้าแฉ่มยิ้ม "เรื่องนี้ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง รัชทายาทவேคือ
ว่าที่ผู้สืบทอดบัลลังก์ของฮ่องเต้ เขาใจกว้างเที่ยงธรรม ครองใจราษฎร
อย่างลึกซึ้ง เป็นเหตุให้เจียงชงขุนนางใจเหี้ยมที่ฮ่องเต้ให้ความสำคัญ
นี้กลัวอยู่ในใจ วิตกว่ารัชทายาทவேขึ้นครองราชย์แล้วตนเองจะถูก
ลงโทษ จึงชิงลงมือก่อนเสียเลย โดยใส่ร้ายว่ารัชทายาทவேคิดคด
ต่อมรัชทายาทவேถูกบีบคั้นจนต้องยกทัพ สุดท้ายพ่ายศึกจึงฆ่าตัวตาย
ภายหลังฮ่องเต้สืบความจนกระจ่างว่ารัชทายาทவேถูกปรักปรำ ด้วย
อารมณ์เดือดดาลจึงสั่งประหารล้างโคตรหลายตระกูลที่เกี่ยวข้องกับ
เหตุการณ์นี้"

ตอนนี้จึงเข้าใจความหมายของหลังบู๊เสียที คนเหล่านั้น
ต่างอ้างตนเป็นเช่นขุนนางรักดีผู้เตือนสติเซวียนฮ่องเต้ให้เปลี่ยนตัว
รัชทายาท แต่ใครจะรู้เลยว่าพวกเขาใช้เจียงชงที่หมายก่อกำจัดรัชทายาท
ด้วยเรื่องส่วนตัวหรือไม่...นางคลี่ยิ้ม

ครั้นถึงสติคืนมา นางก็สอดส่องมือเข้าไปในแขนเสื้อ บั้นเอวน่ารัก
บอบบาง ท่าทางอ่อนแอราวไม่อาจต้านแรงลม "इनวันนี้อองค์ชายห้า
ทรงว่าง่ายจริงใจเพียงนี้เล่า ถามสิ่งใดล้วนตอบสิ่งนั้น หม่อมฉันให้
ตกประหม่าอยู่บ้าง"

องค์ชายห้าไม่ถูกเปลือกนอกหลอกให้สับสน เอ่ยตรงไปตรงมาว่า
"เพราะข้าเองก็หวังให้รัชทายาทพี่ชายใหญ่ของข้าแคล้วคลาดปลอดภัย

นะสิ! เขาอารมณ์เย็นออกปานั้น วันหน้าเขาสืบทอดบัลลังก์ วันเวลาของข้าจึงจะผ่านไปด้วยดี! ขึ้นเปลี่ยนเป็นพี่ชายรอง..." เขาเบะปากแสดงสีหน้าประหนึ่งว่ารับเคราะห์

จึงเข้าขางยอเข้าค้ำับเขาอย่างชวนเอ็นดูแล้วเอ่ยป่นปี้ "เช่นนั้นก็ขอให้เป้นดังคำมงคลขององค์ชายห้าเพคะ"

หลังปู้ไต่เคลื่อนไหวฉับไว เพียงวันรุ่งขึ้นท่านลุงฮ่องเต้ก็กลับจากภูเขากุฎมาถึเมืองหลวง ได้เห็นสารผ้าป่านเนื้อหยาบซึ่งไม่รู้ที่มาอันวางอยู่บนโต๊ะทรงงานก็พลันกริ้วจัด ออกคำสั่งให้กรมอาญาสืบสาวผู้เฒ่าจู้จุนขานรับหน้าขมิ ภายหลังอลหม่านไปหนึ่งยกก็จับตัวผู้ติดสารเหล่านี้ได้ดั่งคาด แต่ใครจะรู้ว่านั่นเป็นเพียงกลุ่มบุรุษว่างงานในตลาดรับเงินทำงานให้ผู้อื่นอีกทอดหนึ่ง พวกเขาเองกระทั่งตัวอักษรก็ยังอ่านไม่ออก ยิ่งไม่รู้สักรึคิดว่บนสารเขียนอันใด

ฮ่องเต้มีหรือจะรำเื่อง่ายดายเช่นนั้น ไม่เพียงบัญชาให้สืบลึกลงไปอีกลากตัวผู้อยู่หลังม่านออกมาให้จงได้ ยังเสริมกำลังทหารจากคุกเป่ยจวินกับค่ายทหารรักษาประตูเมือง ส่งผลให้เมืองหลวงยังคงอลหม่านกันต่อไป

ดังคำกล่าวว่ขอเพียงเดินผ่านยอมทิ้งร่องรอย ได้หล้าไม่มีความลับใดปกปิดได้ตลอดกาล ภายหลังสืบค้นเมืองหลวงทุกซอกมุมจนกระทบกระเทือนกิจการเรีงมรย์อย่างใหญ่หลวงแล้ว ในที่สุดก็สาวไปถึงตัวผู้ที่บงการให้กลุ่มบุรุษว่างงานนำสารเหล่านั้นไปติดจนได้

ปรากฏว่จู้จุนยังไม่ทันจะได้พรุลงมหายใจก็ตองหนักใจขึ้นม่อีกครวที่แท้คนผู้นั้นคือศิษย์ของหานชิงขุนนางสำคัญผู้ล่วงลับ เขายากจนไร้ที่พึ่งมาแต่เล็ก เป็นหานชิงให้การอุปการะอบรมสั่งสอนเขามา สุดท้าย

หานชิงกลับฆ่าตัวตายด้วยเรื่องของรัชทายาท เขาจึงคับแค้นสุดจะสงบใจลงได้

ในเมื่อไม่อาจคิดแค้นฮองเต้ เขาก็ได้แต่สืบสาน 'ปณิธานที่ยังไม่ลู่ร่วง' ของอาจารย์ผู้มีพระคุณ ป่าวประกาศผลเลวร้ายของการเลือกวันที่ประมุขแผ่นดินผิดพลาด หมายถึงให้เห็นว่าอาจารย์ของเขาไร้ซึ่งความผิด หลังจากเขาถูกจับกุมเข้าคุกกรมอาญา หากมิใช่จีจุ่นป้องกันล่วงหน้า เขาก็คงเอาศีรษะโขกผนังฆ่าตัวตายไปนานแล้ว

คราวนี้แม้แต่ฮองเต้ยังอึ้งงัน การตายของหานชิงพระองค์เสียใจภายหลังตั้งแต่แรก ไม่นึกว่าศิษย์อาจารย์ทั้งสองคนจะอารมณ์ดุเดือดถึงเพียงนี้ แค่ความเห็นไม่ลงรอยก็จะคิดสั้นให้ได้ หานชิงนอกจากเคยเป็นขุนนางสำคัญ ยังเป็นปราชญ์ซึ่งค้นคว้าตำราสำนักขงจื้อที่จารึกด้วยอักษรโบราณ มีชื่อเสียงโด่งดังมาช้านานแล้ว ครั้นในราชสำนักมีคนได้ยินเรื่องนี้ จึงพากันมาขอความเมตตาแทนศิษย์ของหานชิงเป็นเสียงเดียวกันว่า 'โทษตามกฎหมายแม้ยากดเว้น ทว่าก็มีสาเหตุที่น่าให้อภัย'

ท้ายที่สุดฮองเต้จึงลงบันไดนี้มา เข้าทำนองต้นหนักปลายแผ่ว เพียงลงโทษเนรเทศศิษย์ผู้นั้นระยะทางสั้นๆ เป็นอันปิดคดีอย่างรีบเร่ง

ฮองเฮาฟังผลจบ เนื่อนานค่อยถอนใจกล่าว "ช่างเป็นเล่ห์กลที่ร้ายกาจนัก ตามตัวศิษย์ของใต้เท้าหามาดำเนินแผนนี้ ฝ่าบาทก็ทรงไม่อาจสืบสาวเอาผิดสถานหนักแล้ว"

เจิงเซาซางถามด้วยความฉงน "หรือว่าศิษย์ผู้นั้นถูกผู้อื่นบงการมา? แล้วเหตุใดจึงไม่สืบสาวต่อเพคะ"

ฮองเฮายิ้มขึ้น "เรื่องเยี่ยงนี้จะสืบอย่างไรเล่า วันๆ ศิษย์ผู้นั้นใช้บทความคบหาสหายจำนวนมาก จะให้จับกุมทุกคนที่เอยถึงรัชทายาท

หรือเรื่องเล่านั้นกับเขา แล้วค้นสบทีละคนหรือไร"

เชิงเซาซางเป็นไปทันตา

สองเฮาปลอกโยนเด็กสาวอีกหน "เอาเถิด เรื่องนี้ผ่านพ้นไปแล้ว ประเดี๋ยวตอนที่ผ่าบาทเสด็จมา เจ้าอย่าได้ทำปากอยู่ ช่วงไม่กี่วันมานี้ ผ่าบาทเองก็ทรงอ่อนเพลียยิ่ง เจ้าเป็นเด็กดีหน่อย อย่าก่อเรื่องล่ะ!"

เชิงเซาซางผงกศีรษะรับอย่างจริงจัง

ยามที่ท่านลุงฮ่องเต๋มาถึงตำหนักนางชี นางเป็นเด็กดีมากจริงๆ เสียด้วย ไม่เพียงจัดความสามารถพิเศษออกมา ประชุมอาหารชนิดใหม่ ที่มีรสไม่จัดทว่ากลมกล่อมถูกปากหลายอย่าง ยิ่งเล่าเรื่องขบขันในบ้าน หลายเรื่องให้ฮ่องเต๋กับสองเฮาฟังด้วย

"...เช่นนี้เองพีซีซีจึงถูกยกเป็นบุตรสาวของท่านลุงนางแล้ว ส่วนพี่รองของหม่อมฉันก็กำลังจะไปเป็นบุตรชายของสกุลวัน ท่านลุงวันดีใจจนพูดกับทุกคนที่เจอว่า 'ข้าก็มีบุตรชายนะ' หนาข้ายังพาพี่รองไปหา ความสำราญที่สำนักโคเมเซียว ทันทีที่พีซีซีได้ยินเข้าก็รีบไปคาดคั้นถามท่านลุงวันว่า 'พาเขยไปสถานที่เยี่ยงนั้นได้อย่างไรกัน' ใครจะรู้ท่านลุงวันถึงกับไม่ไว้หน้าบุตรสาว บอกให้พีซีซีเป็นกุลสตรีอ่อนหวานเสียบ้าง อย่าเอาแต่คุมสามีทั้งวัน พีซีซีโกรธจนสะบัดหน้าไปฟ้องท่านแม่หม่อมฉันเลยเพคะ"

ฮ่องเต๋เอ่ยป่นปี้ "บุตรสาวของวันซงไปเรายังจำได้ สามารถฆ่าพยัคฆ์ควักเอาหัวใจ เก่งกาจมากทีเดียว!"

"ผู้ที่เก่งกาจยิ่งกว่าคือท่านแม่หม่อมฉัน" เชิงเซาซางแสวงทำท่าหวาดกลัว "พอท่านแม่รู้เรื่องก็เตรียมจะใช้กฎบ้านกับพี่รอง ท่านลุงวันสกัดไว้ไม่ยินยอม ทั้งพูดว่า 'ถือสิทธิ์อะไรจะตีบุตรชายข้า' ท่านแม่

แย้งกลับทันใด 'ตอนนี้อย่างเป็นบุตรชายข้าอยู่ ข้ายังดีได้พอดี' ต่อเมื่อเห็น
 ฟีรอนถูกกดตรึงบนโต๊ะจะถูกใช้กฎบ้านอยู่แล้วนั้น ไม่คาดทันท่วงที
 ถึงกับนั่งลงบนพื้นแล้วเกลือกกลิ้งไปมา คร่ำครวญจนให้ 'ชะตาข้า
 อากัปกัง วัยเด็กสูญเสียบิดา ครึ่งชีวิตไร้บุตรชาย บัดนี้ยังมีคนจะตี
 บุตรชายข้าอีก ใครก็ได้มาตัดสินให้ข้าที'..."

นางเลียนแบบได้สมจริงยิ่ง ทำเอาฮ่องเต้กับสองเฮาต่างหัวเราะ
 จนตัวงอ

"แม่ทัพเจิงเล่า เขาไม่มาดูแลสักหน่อยหรือ" สองเฮายิ้มถาม
 เจิงเซาซางทำปากแบน "ซ่อนตัวไม่เห็นร่องรอยตั้งแต่แรกแล้วพะคะ"
 สองเต๋ตบขาหัวเราะร่วน "ซ่อนตัวได้ดี! เปลี่ยนเป็นเรา เราก็ต้องไป
 ซ่อนตัว!"

สองเฮาปาดน้ำตา "มารดาเจ้าทำได้ดี บุตรชายที่สู้เลี้ยงดูอย่างดีมา
 สิบกว่าปี ประพฤติตนอยู่ในกรอบเสมอมา ทันทียกให้ผู้อื่นไปก็จะต้อง
 ตดินเสียแย่ๆ เยี่ยงนี้มาหรือ! วันชงไปผู้หนึ่ง ฮี ต่อมาเป็นเช่นไรเล่า"

เจิงเซาซางตอบ "ท่านลุงวันจัดโต๊ะตั้งกระถางธูป เชือดคอกไก่
 ให้สัตย์สาบานต่อฟ้าดิน จะไม่พาฟีรอนไปกระทำเรื่องหนึ่งสองสามสี่ห้า
 เป็นอันขาด"

สองเต๋ถามอย่างสงสัยใคร่จะรู้ "อันใดเรียกว่า 'เรื่องหนึ่งสองสามสี่ห้า' "
 "ท่านแม่บังคับให้ท่านลุงวันเขียนอักษรถึยิบเต็มหนึ่งผืนผ้าไหม
 บนนั้นแจกแจกข้อห้ามถึงสิบกว่าข้อ หม่อมฉันไม่ได้อ่านละเอียด สรุป
 คือ...ต่อไปท่านลุงวันนับเป็นผู้บำเพ็ญพรตไปครึ่งตัวแล้วพะคะ"

สองเต๋กับสองเฮาพร้อมใจกันหัวเราะครืน
 ภายหลังหัวเราะจบ สองเต๋เห็นสองเฮาอารมณ์ดียิ่ง จึงเอ่ยว่าจะให้

รัชทายาทเป็นประธานในงานเทศกาลซึ่งชื่อเดือนหน้าแทนพระองค์
ฮองเฮารู้ว่าฮองเต๋อรู้สึกผิดที่ลงโทษศิษย์ของหานจึงเบาใจไป ตอนนี้อยู่
กำลังหาโอกาสชดเชยให้นางกับบุตรชายอยู่ นางจึงไม่พูดเปิดโปงออกมา
ทำเพียงคลี่ม่มขอพระทัยอย่างอ่อนโยน พาให้ช่วงขณะนี้บรรยากาศ
ในตำหนักกลมเกลียวอบอุ่นยิ่งนัก

เจิ้งเซ่าซางเห็นอิริยาบถของฮองเต๋อกับฮองเฮาละมุนละไม บ่งชี้ว่า
ต้องการจะทำอันใดนั้นกันแล้ว นางจึงรีบหลบออกมาในทันที ขบคิด
เล็กน้อยก็ตัดสินใจว่าจะนำข่าวดีนี้ไปแจ้งรัชทายาทล่วงหน้า ให้เขาอย่าได้
ห่อเหี่ยวใจ ฮองเต๋อยังคงหนุนเขาอยู่มากนัก

มีแรงสนับสนุนจากลูกพี่ใหญ่ลำดับสูงสุดแล้ว ยังจะต้องการอันใด
มากไปกว่านี้อีกเล่า

นางวิ่งรวดเร็วไปถึงตำหนักบุรพาอันเงียบเหงา โปรยเงินไปหนึ่ง
ยกเช่นเคย นางกำนัลชั้นที่ของตำหนักบุรพาก็แย้มยิ้มปรีดิ์ใบหน้า
ปลอยนางเข้าสู่ตำหนักชั้นในไปอย่างราบรื่น ใครจะรู้กลับได้กลิ่นสุรา
อันเข้มข้นขมหนึ่งตั้งแต่ไกล

ครั้นรุ่งเช้าเข้าไปดู เจิ้งเซ่าซางก็ฉุนกึกจนจมูกแทบเหว...
รัชทายาทเมามายจนตัวเฉียงล้มพับกับโต๊ะแล้ว องค์ชายรองกลับยัง
เอาแต่คะยั้นคะยอให้อีกฝ่ายดื่มสุรา ขณะเดียวกันในปากก็มีแต่คำพูด
บั่นทอนจิตใจ อย่างเช่น 'ขุนนางราชสำนักล้วนดูแคลนท่าน พุดลัทธิหลัง
ว่าท่านอ่อนปวกเปียกไร้ความสามารถ' กับ 'หาว่าท่านประพจน์ไม่คู่ควร
กับตำแหน่ง เสด็จพ่อแต่งตั้งท่านเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต'

เจิ้งเซ่าซางสูดหายใจเข้าลึกๆ เหลียวมองรอบด้านไม่เห็นผู้อื่น จึง
วิ่งเสริมแรงทั้งน้ำหนักตัว ตวัดเพลงฝ่าเท้าไว้เฝ้าใส่บันทึยขององค์ชายรอง

ไปหนึ่งที นี่กว่าเมื่อก่อนนางตะลุมพุกทรมานเสียเปล่าหรือไร!

องค์ชายรองไม่ทันตั้งตัวจึงทรุดแปะลงบนพื้นกระดานพร้อมกับเสียงร้องโหยหวน ชื่อนี้ว่าทางเชิงเช้าซางพลางเอ่ยเสียงสั่น "จะ...เจ้า...เจ้า...ถึงกับกล้าไ้มารยาทเยี่ยงนี้!" ถึงอย่างไรเขาก็เป็นองค์ชายที่ได้รับการอบรมมาตามขนบดั้งเดิม กระทั่งในฝันก็ไม่เคยพบเคยเห็นสตรีทำทางป่าเถื่อนเช่นเชิงเช้าซาง

"แล้วอย่างไร!" เชิงเช้าซางสองมือเท้าสะเอว "แน่จริงตอบได้สิเพคะ!" นางชีโบหน้าตนเอง "ตบมาตรงนี้เลยไม่ต้องเกรงใจ! ตบสิ ตบมาสิเพคะ" ขอเพียงองค์ชายบื้อผู้นี้กล้าลงมือ ข้าจะแบกรอยแผลปริ้ไปหาท่านลุงฮ่องเต้ ไม่ฟ้องร้องจนอีกฝ่ายกระอัก ถือว่าข้าซี้ซลาด!

ไม่รู้เป็นเพราะองค์ชายรองนึกถึงจุดนี้ หรือว่ามีความเป็นสุภาพบุรุษหลงเหลืออยู่ สรุปคือเขาโกรธจนหน้าเปลี่ยนสีไปหลายตลบ แต่ทำที่สุดก็ไม่ได้ลงไม้ลงมือ เพียงยืนขึ้นถามด้วยโทสะ "เจ้ามาตำหนักบุรพาทำอันใด!"

"แล้วองค์ชายเสด็จมาตำหนักบุรพาทำอันใดเล่า!" เชิงเช้าซางตอกกลับ "ฉวยจังหวะที่พระชายานอนพัก ทรงลอบออกมาอีกสิท่า!"

"ลอบออกมาอะไรกัน! ข้าจะมาก็มา จะไปก็ไป ใครจะควบคุมข้าได้!" องค์ชายรองโบหน้าเสียวปัด ถูกบรรยายเสียงน่าเกลียดเยี่ยงนี้ ไม่ว่าเป็นผู้ใดก็ต้องไม่พอใจ "ข้าเป็นพี่น้องร่วมอุทรกับรัชทายาท จึงตั้งใจมาปลอบโยนเล็กๆ น้อยๆ!"

"พอเกิดองค์ชาย ใครบ้างไม่รู้เป้าประสงค์ของท่าน" ยากนักที่รอบด้านตลอดคน เชิงเช้าซางแผ่พลังอำนาจเปี่ยมล้น "ตั้งแต่ตำหนักฉางชีวถึงตำหนักบุรพา เลียบตามตรอกตำหนักไป หากหาตัวบ่าวที่คิดว่า

องค์ชายมีไมตรีพี่น้องอันลึกล้ำต่อรัชทายาทได้แม้สักคนเดียว หม่อมฉันจะไขกัศรีชะงะถวยดังๆ สามหน และจะเพิ่มขานหมุด่น้ำแดงของย่านซุนฟางที่โด่งดังทั่วหล้าให้อีกหนึ่งคู่เลยเพคะ!"

องค์ชายรองโกรธจนตัวสั่น "เจ้าๆๆ อย่าอาศัยว่าหลังปู้มีอำนาจ มีอิทธิพล ก็จะทำให้เส้นจวบจ้วงเปื้อนสูงได้นะ ชะ...ข้าจะ..."

"องค์ชายรองทรงนึกว่าฝ่าบาทละเว่นคดียุติไม่รู้ที่มานั้นไปง่าย ๆ เพราะไม่พอพระทัยรัชทายาทหรือ!" เจิงเซ่าซางตัดสินใจจะทุบทำลายความคิดเพื่อฝันของคนเขลาผู้นี้ลงเสีย นับว่าได้สร้างคุณูปการต่อแคว้นต่อราษฎรอีกทางหนึ่ง "ผิดถนัด ฝ่าบาททรงเห็นแก่น้ำได้ทำห่านผู้ล่องลับจึงไม่เอายากลงโทษศิษย์ของเขาสถานหนักก็เท่านั้นเอง! เมื่อครู่ฝ่าบาทยังตรัสกับสองเฮาอยู่ว่าทรงรักและให้ความสำคัญกับรัชทายาทอย่างยิ่งเช่นเดิม!"

นางไม่ได้เอ่ยเรื่องเทศกาลซึ่งซื้อ การบอกรัชทายาทให้เขาดีใจ ล่วงหน้านั้นเป็นเรื่องหนึ่ง การบอกผู้อื่นก็เท่ากับแพร่พรายความลับแล้ว

องค์ชายรองถูกยั่วโมโหจนหน้ามืดตาลาย กระนั้นก็ยังคงทำปากแข็ง "ข้าไม่เชื่อเจ้าหรือ ข้าจะกลับจวนไปถามอาเหิง"

'อาเหิง' คือนามของชายาขององค์ชายรอง

เจิงเซ่าซางมองส่งอีกฝ่ายออกจากตำหนักบุรพาไปในอาการสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ครั้นหันกลับมามองรัชทายาทที่ยังคงเฝ้าพับไม่รู้เรื่องรู้ราว นางก็หมดอารมณ์จะสนทนา โบกปัดกลืนสุราตรงปลายจมูก ก่อนให้ข้ารับใช้เข้ามาปรนนิบัติรัชทายาทล้างเนื้อล้างตัวพักผ่อน

ครั้นออกมาจากตำหนักบุรพา นางรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งยิ่งขึ้น... รัชทายาทนอนใจไร้กังวลได้ 'ชั่วคราว' ส่องเต้กับสองเฮาก็รักใคร่

สนิทสนมกัน 'ดั้งเดิม' แล้ว 'น่าจะ' ไม่มีเรื่องใหญ่อื่นอีกกระมัง แคร์คอย
หลังบู๊อีกกลับมาเป็นอันใช้ได้!

ยามนี้ตำหนักบุรพามีกลิ่นสุราคลุ้งถึงชั้นฟ้า ส่วนตำหนักนางชี
กำลังผุดฟองอากาศสีชมพู ช่วงขณะเด็กสาวพลันคิดไม่ออกว่าจะไปที่ใดดี
จึงเดินเตร่อย่างไร้จุดหมาย เดินไปเรื่อย ๆ จนถึงศาลาแปดเหลี่ยมหลังหนึ่ง
เห็นด้านในมีคนผู้นั่งสวมชุดแพร มวยผมครอบเกี้ยวหยก รูปงามสง่า
ร่างสูงระหง มิใช่หยวนเซินจะเป็นผู้ใดอีกเล่า

เจิงเซ่าซางชะงักกึก

หยวนเซินเห็นนางแล้วเช่นกัน จึงคลี๋มเรียกนางเข้ามาในศาลา

เจิงเซ่าซางเดินตรงไป "ท่านมาทำอันใดที่นี่"

หยวนเซินชี้มือไปยังม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่วางอยู่บนม้านั่งหินในศาลา
"ตามพระบัญชาของฝ่าบาท รอจนราชบัณฑิตเอกหลายท่านเรียบเรียง
เสร็จให้ส่งไปยังตำหนักบุรพา ข้าอายุน้อยที่สุด จึงรับหน้าที่นำไปส่ง"

เจิงเซ่าซางฉงน "เช่นนั้นท่านก็ควรไปตำหนักบุรพาลี มายืนอยู่ตรงนี้
ทำอันใด"

หยวนเซินลั้งเลครู้เดียว เจิงเซ่าซางก็เอ่ยต่อได้ทันที "อ้อ ข้ารู้แล้ว
เมื่อครู่ท่านเห็นองค์ชายรองหิวไหสุราเข้าตำหนักบุรพา ท่านไม่ยาก
พบปะเขา ยิ่งไม่ยากถูกชวนร่วมดื่มสุรา จึงมาหลบอยู่ตรงนี้นี่ละ!"

หยวนเซินยิ้มขึ้น "ยามที่พึงแสวงเสลาก็คงต้องแสวงเวลา เจ้าจะทำเป็น
ทิ่มทื่อสักหน่อยไม่ได้หรือไร"

เจิงเซ่าซางยกไหล่ "ผู้ใดให้ข้าเกิดมาเฉลียวฉลาดเกินไปเล่า
ช่วยไม่ได้นี่ เพียงแต่..." นางกระเียบเข้าไปใกล้เขาอีกเล็กน้อย "ท่านว่า
เป็นใครกันแน่ที่ลอบมุงร้ายต่อรัชทายาท นี่ก็ตั้งหลายต่อหลายเรื่องแล้ว"

ประกายรัวหนึ่งวาบผ่านในดวงตาของหยวนเฉิน เขายังคงสองจิตสองใจ ต่อเมื่อเห็นนัยน์ตาคุโตของเด็กสาวบรรจุไปด้วยความคาดหวัง เขาก็พลันนึกถึงครั้งหนึ่งที่นางเคยตะโกนใส่เขาว่า 'หลังปู่ที่ช่วยเหลือทั้งช่วยชีวิตข้าตั้งก่ินแล้ว แต่ท่านนี่สิ เคยทำดีอันใดกับข้ากันแน่' เขาดั่งสติเล็กน้อย ก่อนเริ่มอธิบายอย่างค่อยเป็นค่อยไป

"เจ้ามักชักใช้ว่าผู้ใดกำลังมุ่งเป้าไปที่รัชทายาท ทว่าหลังจื่อเซิ่งหมายพลบโยนเจ้า จึงมีหลายคำพูดไม่ได้บอกให้เจ้ารับรู้

ความจริง...ผู้ที่มุ่งเป้าไปที่รัชทายาทนั้นไม่ใช่คนเดียว และไม่ใช่วงศ์ตระกูลเดียว หากแต่เป็นความเข้าใจที่รู้กันง๊ายบๆ ระหว่างขุมกำลังหลายกลุ่ม อย่างเช่นขุนเชิงญาดู๊ฟี่ของชาวยัรัชทายาท อันที่จริงผู้ที่หลอกล่อให้เขาละโมภกระทำผิดเป็นคนตระกูลหนึ่ง ผู้ที่สืบเบื้องหลังยึดกุมหลักฐานของเขาเป็นคนอีกตระกูล ส่วนผู้ที่วางหุตาไว้ข้างกายรัชทายาท สืบรู้ว่ารัชทายาทนัดพบชวีฮูยินที่คฤหาสน์ดอกกุ้ยม่วง นั้นเป็นคนตระกูลที่สามแล้ว

คนเหล่านั้นไม่มีแผนการที่แนชัดนัก เพียงกระทำตัวเช่นหนูที่กัดแทะไปที่ละน้อยไม่หยุดหย่อน ผลัดกันขุดเจาะกำแพงล้อมตำหนักบูรพา เจ้าหนึ่งจอบ ข้าหนึ่งคราด ขอเพียงมีจังหวะอันเหมาะสม ก็จะทำให้รัชทายาทตกสู่ห้วงดับขันได้ทันที"

เฉิงเซาซางฟังจนทิ่มทื่อไปทันตา ข้อแรก...นางนึกไม่ถึงว่าวันนี้หยวนเฉินจะชี้แจงต่อนางอย่างละเอียด ข้อสอง...นางถูกความนัยที่แฝงอยู่เบื้องหลังถ้อยคำเหล่านั้นทำให้ตะลึงค้างไปเสียแล้ว นางนึกถึงการโจมตีที่รัชทายาทถูกกระทำมาจนทุกวันนี้ คล้ายว่าทันทีที่มีโอกาสก็จะถูกตีกระหนาบทั้งสี่ทิศ

นางพูดอย่างร้อนรน "ชะ...ชะ...ข้ารู้ เมื่อแรกเขียนอันอ่องผู้เฒ่าทำร้ายให้หลายคนในกลุ่มขุนนางเมืองจึงแข็งต้องตาย ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นเดือดเป็นแค้น..."

"ไม่ใช่เท่านั้นหรอก" หยวนเฉินตัดบทนางเรียบๆ "คนที่มีความแค้นกับฝ่ายเขียนอันอ่องผู้เฒ่าเหล่านี้กลับไม่น่าหวั่นเกรง ภัยแฝงที่แท้จริงคือบรรดาขุนนางสำคัญที่มีมือเปื้อนเลือดของคนสายเขียนอันอ่องผู้เฒ่าต่างหาก"

เจิงเซ้าซางร้องอะหนึ่งหน

หยวนเฉินกล่าวเสริม "เจ้านึกว่ามีแต่มือของเขียนอันอ่องผู้เฒ่าหรือที่เปื้อนเลือด คนของเขียนอันอ่องผู้เฒ่ากระจัดพลัดพราย ชุมกำลังสูญสลายไม่มีเหลือหลง เจ้าว่าบุตรหลาน บุตรเขย กับบุตรบุญธรรมฝีมือดีตั้งมากมายของท่านอ่องผู้เฒ่าล้วนหายไปไหนเสียแล้วเล่า ความรุ่งโรจน์อันดงามปานบุปผาต้องใช้เลือดเนื้อราตรดหล่อเลี้ยงออกมา ฝ่าบาททรงมีฝีมือสูงส่ง เหล่าขุนนางสำคัญที่เป็นแขนขาของพระองค์ก็ไม่ยิ่งหย่อน ด้วยเหตุนี้ต่อให้รัชทายาทไม่เคยพุดจาแทนจวนเขียนอันอ่อง แม้ครึ่งประโยค ทว่าเหล่าขุนนางสำคัญที่เคยกำจัดญาติของรัชทายาทจะวางใจลงได้หรือ นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงชีวิตของพวกเขาทั้งตระกูลเสียวนะ"

เจิงเซ้าซางค่อยๆ เข้าใจกระจ่างแล้ว นิ้วมือนางขยุ้มแขนเสื้อไว้นแน่น

หยวนเฉินเพ่งมองดวงตานาง "ผู้อื่นยังไม่เอ่ยถึง ตอนนั้นคนที่ลงมือสังหารขุนศึกอันดับหนึ่งในสังกัดของท่านอ่องผู้เฒ่า และเป็นบุตรเขยคนโตของท่านอ่องด้วยนั่นก็คือญาติผู้น้องของอวี๋โหวนนั่นเอง แม้ว่าเขาจะทำไปตามพระบัญชาของฝ่าบาทก็ตามที่ เจ้ารู้ดีกว่าสกุลอวี๋"

ทั้งตระกูลจะคิดกับรัชทายาทเช่นไร"

เบื้องหน้าสายตาของเจิ้งเซ้าซางปรากฏภาพแม่น้ำใหญ่หนึ่งสาย แรกเริ่มกึ่งกลางสายน้ำเพียงมีน้ำวนเล็กๆ หนึ่งวง ทว่าระหว่างที่กระแสน้ำไหลคดเคี้ยวไป ทุกหัวโค้งล้วนมีพลังผลักดันไปยังน้ำวนวงนั้น จนท้ายที่สุดก่อเกิดเป็นน้ำวนขนาดยักษ์ที่กลืนกินทุกสิ่งได้

"ดังนั้น...พวกเขาจึงพูดโยงถึงเรื่องรัชทายาทของเซี่ยนฮ่องเต๋ อันใดนั้น พุดให้ชัดก็คือต้องการจะให้ฝ่าบาททรงเปลี่ยนตัวรัชทายาทสินะ!" นางเอ๋ยอย่างฉุนเฉียว

หยวนเซินคลี่ยิ้มน้อยๆ "หลังจื่อเซ็งก็สวนกลับอย่างฉับไวมิใช่หรือไร หึๆ คนเหล่านั้น 'อวดตนเป็นขุนนางภักดี แท้ที่จริงกลับเป็นเจียงซง' ความเขาดีไม่หยอกจริงๆ เมื่อสิบกว่าปีก่อนฝ่าบาททรงวางตัวหลังจื่อเซ็งไว้ในตำแหน่งนางจิว มิรู้วาทรงคิดมาถึงวันนี้ใช่หรือไม่"

"ได้เท่าหลัง...ก็ทำงานตามพระประสงค์ของฝ่าบาทเช่นกัน" เจิ้งเซ้าซางกล่าวเสียงเบา

หยวนเซินมองนางแวบหนึ่งก่อนกล่าวต่อ "มิผิด ดังนั้นเจ้าไม่ต้องวิตกแทนรัชทายาทไปนัก ขอเพียงในพระทัยฝ่าบาทยังตั้งมั่นอยู่ที่รัชทายาทองค์นี้ เช่นนั้นตำแหน่งรัชทายาทก็จะมั่นคงดุจศิลาใหญ่ในสมัยของจิ้งฮ่องเต๋เปลี่ยนตัวรัชทายาทได้อย่างแสนราบรื่น นั่นเป็นเพราะพระองค์ประสงค์จะเปลี่ยนตัวรัชทายาท ขุนนางบุ๋นปู้ไม่ว่าผู้ใดก็ตามขวางไม่อยู่ในสมัยของฮู่ฮ่องเต๋ฆ่าล้างจนเลือดนองเป็นท้องธาร นั่นเป็นเพราะพระองค์ไม่ประสงค์จะเปลี่ยนตัวรัชทายาท ทว่าพลาดหลงกลของคนถ้อยอย่างเจียงซงเข้า พระองค์จึงประหารล้างตระกูลขุนนางสำคัญกับพระญาติที่จะได้รับประโยชน์ภายหลังรัชทายาทเว่ยล่งลับไปจนสิ้น

ทุกตระกูล ในสมัยของเซวียนฮ่องเต้ไม่ว่าจะพูดถึงชื่อเสียงของรัชทายาทสักเท่าใด สุดท้ายยังคงไม่มีการเปลี่ยนตัว ก็เพราะเป็นประสงค์ของเซวียนฮ่องเต้เอง...ว่ากันถึงที่สุดแล้ว ฝ่าบาททรงเป็นบุญแก่สำคัญที่สุด

มีตัวอย่างของฮ่องเต้อยู่ก่อน กลุ่มคนที่ลอบคิดหวังให้เปลี่ยนตัวรัชทายาทย่อมไม่กล้าเอาอย่างการกระทำของเจียงซง อย่างมากก็แค่กระพือข่าวเชิงซู่สาวของรัชทายาท หรือไม่กี่เอกสารที่เขียนอ้างอิงเรื่องเล่าในอดีตไปติดให้ทั่ว...ฉะนั้นเจ้าวางใจได้ ขอเพียงพระประสงค์ของฝ่าบาทไม่เปลี่ยน ผู้ใดก็เปลี่ยนตัวรัชทายาทไม่ได้หรอก"

เจิงเซาซางนั่งลงบนม้านั่งหินที่อยู่อีกด้านพร้อมกับความยินดีที่กังวล ผ่านไปครู่หนึ่งนางพลันเอียงศีรษะถาม "โน่นข้ารู้สึกว่ามันนี้ท่านไม่ค่อยเหมือนที่ผ่านมาแล้ว"

หยวนเซินยิ้มเยาะตนเอง "ในที่สุดเจ้าก็มองออกจนได้ อืม ไม่เหมือนเดิม...ข้าหมั่นแล้ว"

เจิงเซาซางตกใจยิ่ง จากนั้นคลี่ยิ้มกล่าว "ท่านช่างดีช่างเลือกอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็หมั่นสำเร็จแล้ว? เป็นคุณหนูตระกูลใดเล่า"

หยวนเซินตอบเรียบๆ "เป็นสตรีสกุลไซ่แห่งเหอหนาน ต้าซือคง* ไซ่อวี่นก็เป็นคนสกุลนี้"

"เยี่ยม ซาติตระกูลช่างสมกัน ยินดีด้วยนะ ยินดีด้วย!" สองมือของนางกุมกันเป็นกำปั้นเล็กๆ สีขาวสะอาด คำนับพลางผลิยิ้มจนคิ้วตาเป็นเส้นโค้ง

หยวนเซินกล่าวอย่างไม่พอใจ "เจ้าไม่ต้องยิ้มระรื่นเพียงนี้ก็ได้ ทำราวกับสลัดภาระอันใดทิ้งได้อย่างนั้นละ ที่ผ่านมาข้าไม่เคยรังควาน

* ต้าซือคง คือหนึ่งในสามมหาอำมาตย์ (ซานกง) ที่มีอำนาจสูงสุดในราชสำนัก ทำหน้าที่ดูแลงานด้านโยธาธิการ

อะไรเจ้ากระมัง!"

เจิงเซ้าซางม้วนแขนเสื้อ เอ่ยอย่างสบายอารมณ์ "อย่าเสแสร้งเลยนะ ท่านไม่ใช่คนดูความลึกหน้อย ไม่ว่าจะทำอันใดท่านล้วนไตร่ตรองถี่ถ้วนก่อนเสมอ ที่ท่านหันหน้ามาจะต้องเปรียบเทียบข้อเด่นข้อด้อยของสกุลไซโดยละเอียด จนแน่ใจแล้วว่าการแต่งงานนี้ดีที่สุดสำหรับท่าน สุดท้ายท่านจึงจะพยักหน้าสินะ!"

หยวนเซินซิงตาใส่นางอยู่เป็นนาน ทำยที่สุดก็เป็นตัวเขาหัวเราะออกมาก่อน

"อย่าพูดเสียจนข้ากลายเป็นพวกบูชาผลประโยชน์นี่สิ" เขานั่งลงบนม้านั่งหินฝั่งตรงข้ามกับนาง "การเกี้ยวพาราสีนี้ก็จริงใจนะ เสียตายแต่...เฮ้อ..."

"เสียตายอันใดกัน สกุลไซเรียกร้องสินสอดทองหมั้นมากไปหรือ ถือว่าเห็นแก่หน้าอดีตคู่หมั้นของอาสะไ้สาม ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องหยิบยืมเงินมาช่วยท่านแต่งงานให้จงได้!"

"เจ้าไปเลยนะ อ้าปากเป็นไม่มีวาจาดี...ความจริงผู้ที่เดิมข้าคิดจะแต่งงานคือบุตรสาวของโช่ววิน หรือก็คือญาติผู้พี่ของคู่หมั้นข้าในตอนนี้นั่นต่างหากสตรีที่ดีที่เป็นศรีภรรยาโดยแท้ รูปร่างแม้ไม่โดดเด่น ทว่ามีสติปัญญาความสามารถ จรรยาสตรีเพียบพร้อมรู้เหตุรู้ผล น่าเสียตายนักนางถูกหมั้นหมายกับคนชั่วโรคผู้หนึ่งตั้งแต่ยังอยู่ในท้อง ฮี ข้าว่าข้าเร็วก็จะต้องเป็นม่าย!"

"เพียๆ ท่านยังมีหน้าหาว่าข้าอ้าปากเป็นไม่มีวาจาดีๆ ท่านต่างหากแค่ละองน้ำลายก็ทำให้ข้าถูกพิษตายได้! เพียงแต่..."

"เพียงแต่อะไร" หยวนเซินซิงใช้

เจิงเช่าซางพลันเปลี่ยนน้ำเสียง "इनท่านแต่งงานก็ทำรากับ
คำขาย หรือท่านไม่คิดจะหาสตรีที่ชอบพอจริงๆ สักนาง? ไม่นั่นะ ต่อไป
ท่านอาจได้พบสตรีเช่นนี้ได้"

หยวนเซินทอดมองไปยังทิศทางที่ไกลตา แล้วเอ่ยเบาๆ "อันที่จริง
ทู่เม่ความรู้สึกลึกซึ้งเกินไปไม่ใช่เรื่องดีเลย...ผู้ที่ท่านแม่แต่งตั้งในทีแรก
ไม่ใช่ท่านพอหรอก ต่อมาสามีเก่าของนางตายจากไป หากมีใช่ท่านตาข้า
เพียรวิงวอน ท่านแม่ก็คงจะติดตามคนผู้นั้นไปแต่แรก"

เจิงเช่าซางตกใจ "इनเขาพูดเรื่องลับส่วนตัวเช่นนี้กับนางเล่า"

"ท่านแม่แม้ยังมีชีวิตอยู่ แต่ข้ารู้ว่าหัวใจของนางได้ตายไปแล้ว
คงเหลืออยู่แต่หนึ่งหุ้มภายนอกเท่านั้น" หยวนเซินพูดต่อราวพึมพำกับ
ตนเอง

เจิงเช่าซางนึกถึงคำเล่าลือของคนภายนอก...นายหญิงใหญ่แห่ง
สกุลหยวนเป็นคนพิลึกผู้หนึ่ง ปกติไม่ออกจากจวน ไม่คบค้าสมาคม
หากมีไข้เกรงจะเสียมารยาท แม้แต่งงานเลี้ยงพระราชทานก็ไม่คิดที่จะไป
สืบทอดปี่มานี่เรื่องในบ้านกับบุตรชายล้วนไม่ถามไถ่ไยดี มุ่งมั่นจดจ่อ
อยู่กับการฝึกเต๋า...น่ากลัวว่ามีไข้กำลังฝึกเต๋ายู่หรือ แต่กำลังไว้อาลัย
ให้รักแท้ที่ตายจากไปของนางอยู่ต่างหาก

เจิงเช่าซางพลันเข้าใจหยวนเซินขึ้นมา ทั้งบังเกิดความรู้สึกแปลก
พิเศษเช่นคนหัวอกเดียวกันอยู่บ้าง...มารดาแท้ๆ เก็บตัวอยู่ในโลกของ
ตนเอง บิดาแท้ๆ เป็นผู้ว่าการอยู่ต่างมณฑลมาโดยตลอด เขาจึงเติบโต
มาเป็นคนที่แหลมคมตื่นตัว นางถอนใจกล่าว "จะว่าไป...แต่เล็กมาท่าน
กับข้าล้วนมีบิดามารดา ทว่าเหมือนกับไม่มี"

หยวนเซินยกยืมผืนนคลาย "ข้าเคยบอกนานแล้ว เจ้ากับข้าคล้ายกัน

ยิ่งนัก หากไม่ได้พบเจอหลังปฐพี เจ้าก็จะตรึงตรองอย่างละเอียดถี่ถ้วน
เช่นเดียวกับข้า จากนั้นหาคู่ครองที่มีผลดีต่อเจ้ามากที่สุด"

"ก็จริง" เจิงเซ่าซางอุทาน "แต่ว่า...ข้ายังคงพบเจอเขาแล้ว"

หยวนเซินเจียบั่น เน้นนานให้หลังค่อยเอ่ยอย่างห่อหุ้ม "นั่นสินะ"

132

วันนั้นเจิ้งเซ้าซางกับหยวนเต๋นไม่ได้ปะทะคารมกันอย่างหาได้ยาก ทั้งยังกล่าวคำว่า 'พบกันใหม่' กันอย่างเกรงอกเกรงใจ นางมาคิดดู ในภายหลัง นับว่าวันนั้นเป็นการเบิกฤกษ์ที่ดี เพราะถัดมานางกับเขา ไม่เคยมี 'บรรยากาศอันเอิกเกริก' ได้เฝ้าปากกันทุกทีที่เจอหน้าอีก

ในวังกับราชสำนักกลับคืนสู่ความสงบเรียบร้อยอีกครั้ง ฮองเต้ จัดการขุนนางระดับกลางที่พุดคุ้ยความกตด้นรัชทายาทในวันนั้น ที่ก่นด่า กัก่นด่า ที่ลดชั้นก็ลดชั้น อีกทั้งนอกจากงานพิธีวันเทศกาลซึ่งชื่อในเดือนหน้าแล้ว พระองค์ยังให้รัชทายาททรมานว่าราชการในท้องพระโรงด้วย

เพียงแต่ตามคำกล่าวของตัวรัชทายาทเอง เขาขออยู่ในตำแหน่งบุรพา อ่านตำราเขียนอักษร ยามว่างดื่มสุราดั่งปีที่หวานหอมสักจอก วาดภาพ ดอกท้ออันนิ่งสงบสักภาพ ตกปลาริมทะเลสาบ ชมทิวทัศน์กลางขุนเขา ยิ่งดีกว่ามาฟังคำกราบทูลที่บังคลุ้มเครือบ้างดูเดือดของบรรดาขุนนาง

ราชสำนัก...ราวกับหมายจะยืนยันความน่าเชื่อถือของคำกล่าวนี้นี้
รัชทายาทเพียงสละบัลลังก์ก็มอบตราประทับกับป้ายคำสั่งประจำตำแหน่ง
บุรพาให้หลังปู้^๑ไปทั้งหมด

สองเฮาบอกรว่า...นับวันรัชทายาทยิ่งคล้ายบิดาของนาง หรือก็คือ
นายท่านผู้เฒ่าเหียนที่ด่วนลวงลับไป

ในที่สุตเจิงเช่าซางก็ได้ยลโฉมของ 'เทพเหียนเหียน' ผู้ลือนาม
มาช้านาน เขาอาจุโสกว่าท่านลุงฮ่องแต่ถึงยี่สิบสามสิบปี ยามนี้ผมเฝ้า
หมวดเคราล้วนขาวโพลนแล้ว ทว่าดวงหน้ายังคงแดงเปล่งปลั่งสดใส
กิริยาวาจ่าเปี่ยมด้วยรอยยิ้มเป็นกันเอง สนุกสนานน่าเข้าใกล้ ผู้คนยุคนี้นี้
โดยทั่วไปอายุช่ยไม่ยืนยาวนัก อย่างผู้เฒ่าเหียนดาวอายุยืนที่แลเห็น
สง่าราศีดูเจียนตั้งแต่ปราคาแรกนี้ ย่อมทำให้นางบังเกิดความนับถือ
เลื่อมใสโดยธรรมชาติ

ว่ากันว่าปีนั้นท่านลุงฮ่องได้เพาะปลูกได้ผลดี จึงขายเสปียงเป็น
ค่าเล่าเรียน ได้รู้จักกับผู้เฒ่าเหียนช่วงที่ดั้นด้นไปเล่าเรียนถึงเมืองหลวง
ของราชวงศ์ก่อน คนทั้งสองได้ชื่อว่าเป็นสหายเก๋าร่วมสำนักศึกษา แท้จริง
ยังมีไมตรีเช่นศิษย์อาจารย์ด้วยครั้งหนึ่ง

ยากนักได้พานพบกันอีกครั้ง ท่านลุงฮ่องได้ลูปหนังท้องท้วมๆ ของ
เทพเหียนเหียนพลาขอร้องให้เขามาเป็นขุนนางในราชสำนักอีกเช่นเคย
เทพเหียนเหียนฟังจบก็บอกว่าจะต้องไปล้างหู* ท่านลุงฮ่องได้จึงคว้า
ตัวเขาไว้แล้วต่อว่าเบาๆ "อย่าอะอะก็เอาอย่างการกระทำของปราชญ์
ยุคก่อนได้หรือไม่ ปราชญ์ผู้นั้นกินผลไม้ป่าดื่มน้ำลำธาร ส่วนท่านนะ

* ล้างหู เปรียบเปรยว่าไม่ได้ตามเรื่องทางโลก มีที่มาจากเหยา (เหยาต้) กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของจีนในยุค
ก่อนประวัติศาสตร์หมายจะสละตำแหน่งให้ผู้มีความสามารถเช่นสวีหยว แต่สวีหยวเห็นว่าการเมืองเป็น
เรื่องสกปรกจึงร่นกายไปอาศัยในป่าเขา เหยาเข้าใจว่าอีกฝ่ายถ่อมตนจึงส่งคนไปเชื้อเชิญอีกครั้ง สวีหยว
ฟังแล้วถึงกับไปวกน้ำในแม่น้ำมาล้างหูทันที เพราะรู้สึกว่าได้ยินสิ่งที่สกปรกหู

สุรา เนื้อสัตว์ ดนตรีเคยขาดอย่างใดบ้าง"

เทพเซียนเหียนตอบอย่างมีอารมณ์ขันยิ่ง "ความจริงข้าผู้เฒ่ากำลัง
ยืนยันว่าฝ่าบาททรงพระปรีชาเช่นเหยาตั้นะ"

เมื่อคำขอร้องไร้ผล ท่านลุงฮ่องเต้ก็ได้แต่เชื้อเชิญผู้เฒ่าเหียนอยู่
พำนักรหลายๆ วัน มาณอนชนเท้าสนทนากันข้ามคืน ปรากฏว่าขณะหลับ
ผู้เฒ่าเหียนยกต้นขาทับถูกท้องของท่านลุงฮ่องเต้ โหรหลวงจึงถวาย
รายงานอย่างเป็นทางการเป็นเดือดเป็นคั่นว่าดาวอาคันตุกะชมพูปะทะดาวกษัตริย์
ทำเอาท่านลุงฮ่องเต้ต้องนวดหน้าท้องไปพลางพูดแก้ต่างแทนผู้เฒ่าเหียน
อย่างจนใจไปพลาง ผิดกับผู้เฒ่าเหียนที่ถือโอกาสคิดจะกล่าวอำลาอีก

ฮ่องเต้รีบคล้อยแขนท่านผู้เฒ่าไว้ ก่อนทอดถอนใจ "ท่านได้เห็น
จื่อเซิงแล้วหรือไม่ นี่ญาติรุ่นหลังเพียงหนึ่งเดียวของพี่ฮั่วซงเซียนะ
ชั่วดียวไรท่านก็พำนักถึงเดือนหน้า รอเขาแต่งงานแล้วค่อยไปเกิด
ท่านจำได้หรือไม่ ปีนั้นเราสองเจอใจรูกเขา หากมิใช่ท่านลุงของจื่อเซิง
มาช่วยไว้ได้ทันการณั้ ท่านยังจะเป็นเทพเซียนอันใดได้ ต้องไปเป็นภูตผี
แต่แรกแล้ว!"

เทพเซียนเหียนถอนหายใจบ้าง "ข้าผู้เฒ่าบอกแต่ต้นแล้วชัดๆ
เส้นทางสายนั้นไปไม่ได้ ทางเข้าภูเขาลาดต่ำ ยอดเขาเรียงซ้อนดุจหมอก
บังตา ในทางภูมิลักษณะเป็นลักษณะที่ไม่มงคลอย่างยิ่ง แต่ฝ่าบาทตรัส
ว่าทางใกล้ ดึงดันจะไปให้ได้ เฮ้อๆ เอาเถิด รอจนถึงเดือนหน้าก็ได้
พะยะค่ะ"

ทุกสิ่งที่เป็นในพิธีแต่งงานของหลิงปู้อี้ ท่านลุงฮ่องเต้ได้เริ่ม
ตระเตรียมตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว ทองหยกมุกมรกต เครื่องบวงสรวง
ไม้หอม สิ่งทอตัวนแพรหลากหลายชนิดล้วนมีพร้อมครบครัน อีกทั้งนับแต่

บุตรบุญธรรมนั้นหมายเมื่อเกือบหนึ่งปีก่อน พระองค์ก็มีคำสั่งให้กองงานเย็บปักในวังเร่งตัดชุดมงคลเป็นที่เรียบร้อย รวมถึงให้กรมพิธีการจัดงานแต่งโดยยึดตามหลักเกณฑ์ขององค์ชายด้วย

ไซว่าไม่มีขุนนางในราชสำนักวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้ เพียงแต่ผู้ใดมีความเห็นแย้ง ท่านลุงฮ่องเต้ล้วนตอกกลับเสียทุกรายไป หากไม่ติดอีกฝ่ายเรื่องแนวทางการใช้ชีวิต ก็เป็นต้องจับผิดปัญหาผู้สาว หรือไม่ก็หาว่าอีกฝ่ายเลือกกิน เป็นพฤติกรรมอันฟุ่มเฟือย จากนั้นมาทุกคนจึงพากันเงียบกริบ...ไหนๆ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอันใด หลับตาไปข้างหนึ่งก็แล้วกัน

ทว่ายิ่งใกล้กำหนดแต่งงาน หลังปู่ก็กลับยิ่งเงียบขรึมกลัดกลุ้ม หากมีไชงานยุ่งจนไม่เห็นเงา เขาก็จะมานั่งนิ่งอยู่ด้านข้าง ไม่พูดไม่จา ครึ่งค่อนวัน มีหลายครั้งเชิงเซาซางนอนพักกลางวันอยู่ในห้องที่ตำหนักฉางชิว ตื่นมาเห็นหลังปู่ก็นั่งอยู่ข้างกายนาง กำลังพิศมองนางอย่างเหม่อลอย แวตตาของเขาคลุ่มเครือไม่แนชัด คล้ายทุกข์ตรม คล้ายห่วงหา ยากจะหักใจปล่อยมือ

เชิงเซาซางอดไม่ได้ต้องถามเขาว่าเป็นอะไรไป หลังปู่ก็ตอบนางอย่างยากลำบาก "คนที่ส่งไปเสาะหาบริวารเก่าของท่านลุงจนบัดนี้ก็ยังไม่กลับมา ไม่แน่ว่า...จะต้องพบกับความว่างเปล่าอีกครั้งแล้ว"

นางรู้ว่านี่เป็นเงื่อนไขในใจเขาจึงกล่าวปลอบโยน "หากพวกเขา ล้วนไม่อยู่บนโลกแล้วจริงๆ เช่นนั้นดวงวิญญาณอันหาญกล้าย่อมจะมุ่งไปสู่ภพภูมิใหม่ ไม่แน่อาจมาเกิดในครอบครัวที่มั่งมีสุขสงบแล้ว ก็เป็นได้ พวกเราพยายามให้เต็มที่ แล้วฟังลิขิตฟ้าเกิด"

หลังปู่สิ้นสรีระ นิ่งเงียบไปอีกพักหนึ่งค่อยเอ่ยปาก "สุภาพท่านแม่

ก็ไม่สู้ดีเลย..."

นางถอนหายใจ นี่เป็นเรื่องที่น่าวิตกอย่างแท้จริง ช่วงเวลาที่ฮั่วจวินหวา สติรางเลื่อนมีมากขึ้นทุกที วันทั้งวันซุ้ยโยวหลังน้ำตาอาบหน้า ตัวนางเอง หมายถึงดูแลเรื่องหยูกยา เดี่ยวนี้จึงแทบกลายเป็นว่าอยู่ในวังหนึ่งวัน จะต้องไปอยู่ที่เรือนดอกชิงสองวัน ในฐานะ 'หลานสะใภ้ที่ขอมมาขอเงิน' การดูแลอย่างรอบคอบกระตือรือร้นของนางถึงกับได้รับคำชมเชยจาก ฮั่วจวินหวาหลายหน

นางกล่าว "เข้าสู่ฤดูสวนสันต์แล้ว ไอ่หนาวยังคงรุนแรงอยู่บ้าง รอจน เดือนหน้าอากาศอบอุ่นดอกไม้ผลิบาน ไม่น่าสุขภาพของฮั่วฮูหยินอาจะ หายดีแล้ว"

หลังปู้ผิงกัศรีระยับ ทว่ารอยกลัดกลุ้มในดวงตาไม่ต่างจากไอหมอก กลางหุบเขาต้นฤดูสวนสันต์ หนาทึบเสียจนทำอะไรก็ไม่สลาย

ขณะที่หนุ่มสาวสกุลหลังกับเจิงทางนี้เป็นกังวลเรื่องสุขภาพของ ฮั่วจวินหวา จวนรู้หยางอ๋องทางนั้นก็ส่งข่าวมาว่าชายาผู้เฒ่าดูท่าจะไม่สู้ดีแล้ว

เพียงแต่เห็นชัดว่าชายาผู้เฒ่าไม่ยินยอมจากไปอย่างเจียบเจียบ ระหว่างป่วยหนักก็ยังมิวายถวายหนังสือร้องขอให้ฮ่องเต้ปูนบำเหน็จ ความว่า

'...บุตรหลานคนอื่น ๆ ข้าผู้เฒ่าไม่หวังพะวง สงสารก็แต่หนึ่งวิธี่ เสียบิดามารดาไปตั้งแต่อายุน้อยๆ วันหน้าผู้ปกครองจวนอ๋องก็คือท่านอา กับอาสะใภ้ของนาง ความสัมพันธ์ห่างไปอีกชั้นหนึ่งแล้ว ขอฝ่าบาทโปรด

เห็นแก่บิดาที่ด่วนจากไปของหนี่วอิง เวทนาสงสารนางมากหน่อย'

ฮ้องแต่ทอตอนใจเมื่อนึกถึงญาติพี่น้องที่รบเพื่อพระองค์จนตัวตาย
ด้วยเหตุนี้จึงมอบอาการจากพื้นที่ศักดิ์นาอีกสองอำเภอเพิ่มให้ท่านหญิงอวีซัง
ทั้งแต่งตั้งตำแหน่งที่มีหน้ามิตาอย่างชั้นฉีต้าฟู* ให้แก่ว่าที่สามีของนาง
หรือก็คือน้องชายต่างมารดาของหลิงปู้

รัชทายาทสองสารเห็นใจยิ่งยวด "น้องหนี่วอิงประพตติดีเรียบร้อย
มาแต่เล็ก หวังว่าชีวิตนางในวันข้างหน้าจะราบรื่นไร้กังวล เจกเมล็ดพันธุ์
ที่ถูกสายลมหอบร่ว่งหล่น แม้แรกเริ่มต้องเผชิญลมฝน แต่ท้ายที่สุด
ก็หยั่งรากแตกหน่อด้วยตนเอง สร้างตัวสร้างครอบครัวขึ้นมาจนได้"

วาจาฉันปรารถนาทั้งห้วงศิลป์ทั้งความรู้ลึกอันลึกซึ้ง ฮ่อเง่ได้กำลังรู้สึก
ซาบซึ้งใจ องค์ชายสามกลับโพล่งขึ้นประโยคหนึ่งอย่างไม่ให้ตั้งตัว
"เสด็จพ่อควรจรรจนชายาผู้เฒ่าจากไปก่อนค่อยแต่งตั้ง ยามนี้นางเพียง
ป่วยหนัก ยังไม่ทันลาโลกเลยนะพะย่ะค่ะ"

อารมณ์ซาบซึ้งใจของฮ่องเต้ถูกจุดกลับไปทันใด พระองค์เหลือกตา
ใส่บุตรชายคนที่สามปราดหนึ่ง ต่างจากเทพเซียนเหียนที่หัวเราะฮาๆ
พลางชี้มือไปทางองค์ชายสาม "พระโอรสองค์นี้คล้ายฝ่าบาทยิ่งนัก"

ฮ่องเต้ฟังจบมึนหน้าก็พลันอมเสียว ไส้ตะเพิดคนอื่น ๆ ออกไปแล้ว
ต่อว่าเทพเซียนเหยียน "พูดจาเหลวไหล ท่านแก่ชราตาฝ้าฟางแล้ว!
วัยเยาว์เราใจกว้างถึงเพียงใด พวกที่เคยรังแกว่าเราพี่น้องไม่มีบิดา
หัวเดียวกระดูกเทียมลิ้น เราไม่ได้ถือสาหาความใครเลยนะ!"

เทพเซียนเหี้ยมเขี้ยวหน้าห้องท้าว... ของตนพร้อมรอยยิ้มเต็ม

* ชั้นดีต้าฟู (ชั้นฉิ่งฉือ) เป็นชื่อตำแหน่งขุนนาง ในสมัยจีนและยังเป็นผู้รับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้ คอยถวาย
คำปรึกษาและคำทัดทาน

ใบหน้า "ฝ่าบาทสบายพระทัยก็พอพะยะค่ะ"

ไม่รู้ว่ปากอึกขององค์ชายสามแม่นย่าเกินไปใช่หรือไม่ ซายา
หู่หยางอ่องผู้เฒ่าที่ 'เข้าขันวิฤต' มาเจ็ดแปดวันแล้วยังคงยืนหยัด
ได้อยู่จริงๆ เสียด้วย ครานี้มีเพียงฮองเต้ไม่พอใจอยู่บ้าง แม้แต่จวน
หู่หยางอ่องก็ประดักประเดิดยิ่งยวด...มิใช่พวกเขาหวังให้ซายาผู้เฒ่า
เร่งจากไปไวๆ แต่หากนางประคองตัวผ่านไปได้ขึ้นมา ทั้งอยู่ยาวต่อไปอีก
สักสามปีห้าปีแปดปีสิบปีแล้ว 'ความหวังโยในวาระสุดท้าย' ที่ฮองเต้
มีให้เหล่านั้จะนับเป็นเรื่องใดกัน คราวหน้าถึง 'วาระสุดท้าย' อึก ยังจะ
ต้องให้ 'ความหวังโย' หรือไม่เล่า

กลับกันทางเรือนดอกซึ่งมีชาวสวนจากซุยไย๋ส่งมาว่า...ฮั่วจวินหวา
อาการหนักจริงๆ เสียแล้ว

ยามที่ชาวส่งมาถึง ฮองเต้กำลังบังเกิดอารมณ์กวี นั่งอยู่ในตำหนัก
ฉางชิวเขียนกลอนฟูสำหรับเทศกาลซึ่งชื่อร่วมกับฮองเฮาเจ้าประโยค
ข้าประโยค ครันได้ยินข่าวนี้ นิ้วมือของพระองค์ก็สั่นวูบ พาให้สีดำเข้ม
ป็นใหญ่ป้ายไปบนผ้าไหมสีชาวมะ สิ้นเสียงทอดถอนใจอย่างหดหู่
พระองค์ก็รีบสั่งการให้หลังปู้ฮื้อหยุดงานในมือทั้งหมดครูดไปยังเรือนดอกซึ่ง
เจิงเซ่ซาเองก็รีบจัดเก็บสัมภาระไปดูแล

ยามที่หนุ่มสาวทั้งสองรุดไปถึง เรือนดอกซึ่งประหนึ่งอยู่ระหว่าง
เส้นแบ่งความเป็นและความตายแล้ว นอกเรือนคือเหล่าผู้ทำพิธีกรรมที่
ขับร้องรำยาทั้งวันทั้งคืน ในเรือนคือกลิ่นยาอันอบอวล แออัดไปด้วย
หมอลหวงเจ็ดแปดคน มีตัวยาล้ำค่ากับสิ่งอันยพรซึ่งส่งมาจากเมืองหลวง
ไม่ขาดสาย

ได้ขอพบตาของซุยไย๋ดำดล้ไปทั้งแถบ สีหน้าเศร้าระทม นั่งอยู่

ข้างเตียงของอ้าวจินหวาหลังน้ำตาโดยไร้เสียง อาเอ๋อรำให้จนขอบตา
แห้งผากแล้ว สะอึกสะอื้นเสียงแหบเครื่อ ต่างจากหลังปู้ที่นั่งคุกเข่า
ตัวตรงอยู่อีกด้าน เจียบซิมเย็นยะเยือกปานขุนเขาสูงชันที่สุมด้วยหิมะ
หมื่นปีไม่สลาย

"จิวินหวาน้อย จิวินหวาน้อย เจ้าฟ้าสิ..." ซุ่ยไยวเกาะกุมมือของ
อ้าวจิวินหาไว้พลากร้องเรียกเบาๆ ไม่หยุด ทว่าจนแล้วจนรอดคนบนเตียง
ก็ยังคงหลับใหลไม่ได้สติ

คนทั้งหมดเฝ้าอยู่ในห้องโดยตลอด ยามที่สี่แห่งรัตติกาลปรก
 ผืนป่าดอกชิงเจิงเซ้าซางได้ยินเสียงเปาะแปะดังถี่ เม็ดฝนเริ่มตกหนักแล้ว

จวบจนกลางดึกซุชโยรู้สึกได้ว่ามือตึงวูบ เขารีบยืดกายขึ้นร้องเรียกเสียงระรวั และแล้วฮั่วจวินหวาก็ฟื้นตื่นขึ้นมาโดยปราศจากเค็ดาลง ทั้งคว้ามมือของเขาไว้นั่น

หลายเดือนที่ผ่านมา ช่วงเวลาที่เหงาซาบเคียดข้างฮั่วจวินหวามีไฉ่ลั่นๆ กระนั้นนางกลับไม่เคยเห็นสีหน้าเช่นนี้ปรากฏบนดวงหน้าของอีกฝ่ายมาก่อน...ฮั่วจวินหวาไม่ใช่เด็กสาวที่แองอนเอาแต่ใจคนเดิมนั้นอีกต่อไป หากแต่เป็นสตรีเจริญวัยที่แบกรับความเจ็บปวดผ่านการเคียดรำของกาลเวลามาผู้หนึ่ง

ฮั่วจวินหวาเพ่งมองซูยไย่แว่นหนึ่ง พิมพ์ารวคำละเมอ "อาหยวน
อาหยวน...ท่านได้ตกลงหมั้นมาแล้วหรือยัง..."

"เจ้า...เจ้า..." ซุ่ยเยว่ทำตัวไม่ถูก เธอไม่ออกกว่านางจดจำเรื่องในอดีตได้หรือไม่

"...ข้าอยากได้ลูกหมอนที่อยู่สูงสุดพวงนั้น สีของมันทั้งดำทั้งม่วง
จะต้องหวานมากแน่ๆ...พี่ชาย ท่านอย่าดูข้าเลย ไม่ใช่ข้าที่เรียกให้

อาหยวนป็นขึ้นไปสูงเพียงนั้นนะ ไม่เชือท่านถามเขาดูสิ..." ฮั่วจวินหวา
นอนนึ่งอยู่บนเตียง น้ำตาหยดใหญ่ไหลเฝาะๆ ลงมาตามแก้มทั้งสองข้าง

"เจ้าอยากกินลูกหม่อน ข้าจะไปเด็ดนะ จะไปเด็ดให้เจ้าวางใจได้..."
ซุยไย่วพูดย้าติดๆ กัน

"อาหยวน อาหยวน หากข้าแต่งให้ท่านก็คงจะดี!" ฮั่วจวินหวา
พลันตะเบ็งเสียงอันแหลมสูงโศกสลด เบื่องนอกสายฝนกระหน่ำหนัก
จู่ๆ อสนีฤควสันต์สายหนึ่งก็ดั่งขึ้นสะท้านจิตวิญญาณ

"จวินหวา!" ซุยไย่วตะลึงค้างชั่วอึดใจ ก่อนเผลอตรงไปกอดสตรี
ในดวงใจไว้แนบแน่น

ฮั่วจวินหวายืนสองแขนอันซบผอมชิดขาไปโอบรั้งลำคอของบุรุษ
ตรงหน้า

"หากข้าแต่งให้ท่านก็คงดี ข้าเป็นคนตาบอด เป็นตัวโง่ม ข้าควรจะ
แต่งให้ท่านตั้งแต่แรก...อาหยวน หากข้าแต่งให้ท่านก็ดีสิ แต่งให้ท่าน
ก็ดีไปแล้ว อาหยวน ข้าผิดต่อท่าน น้ำใจไมตรีที่ท่านมีต่อข้า ข้าได้แต่
คืนให้ชาติหน้าแล้ว..." หัวดวงหน้านางอาบด้วยน้ำตา ร่ำร้องปานหัวใจ
จะฉีกขาด คล้ายหมายจะร่ำพันเอาความชื่นชมเสียใจภายหลังทั้งชีวิต
ออกมาจนสิ้น

ครั้นร่ำให้จนเสียงแหบพร่าสิ้นแรง ฮั่วจวินหวาก็คลายวงแขนออก
ช้าๆ เพียรหยดกายขึ้น สองตาที่ไร้ประกายแลหาไปทั่ว

ซุยไย่วเข้าใจความนัย รีบร้องเรียกเสียงก้อง "จื่อเซิ่ง มานี้เร็ว มานี้
เร็วเข้า!"

หลังปู้เ่ดินปราดมาคุกเข่าเบื่องหน้าเตียง ยืนสองมือที่สั่นเทาหนักๆ
ออกไปหา

ฮั่วจวินหว่าคว่าจับไว้ทันที จดจ้องเขาเหม็ง สิ่งที่น่าสนใจจากในดวงตามิใช่ความปวดร้าวเศร้าใจกับความรูสึกอันลึกซึ้งเฉกเช่นยามที่มองชุยไย่ว หากแต่เป็นอารมณ์อันพลุ่งพล่าน รุนแรง และแผดเผาชนิดหนึ่ง "อาหลี่...อาหลี่ของแม่ แม่คิดถึงเจ้ามาโดยตลอด เจ้า...เจ้าเองก็ห้ามลืมนะ..."

นี่คือถ้อยคำสุดท้ายที่ฮั่วจวินหว่าเอ่ย จากนั้นนางก็ทรุดฮวบกลับลงไปบนเตียง ลมหายใจเหือดหาย

ชุยไย่วยังคงไม่อาจเชื่อ เขาตรวจซ้ำแล้วซ้ำอีก สุดท้ายโอบกอดร่างที่เย็นลงที่ละนิดของนางผู้เป็นที่รักยิ่งตั้งแต่เล็กเอาไว้ เปล่งเสียงร่ำไห้อย่างหนัก พาให้เหล่าบ่าวรับใช้ทั้งในนอกห้องล้วนร่ำไห้ตาม

สายฝนปานฟ้ารั่วตลอดคืน ดอกซิงที่เพิ่งผลิบานถูกกระหน่ำน้ำดีจนโรยเกลื่อน รอคจนแสงตะวันส่อง ลมภูเขาพัด กลีบดอกเล็กสีขาวหมดจดนั้น แลคล้ายหิมะดอกอ้อปลิวโปรย ห่มคลุมชุดไว้ทุกข์จนทั่วภูเขา

133

ผู้ไปแจ้งข่าวในเมืองหลวงยังไม่กลับมา โงะตั้งศพก็จัดเสร็จสิ้น
ชุยไยว้ทำให้จนสลบไปหลายครา เจิงเซ่าซางจึงให้หมอหลวงเคียว
ยาสงบจิตฤทธิ์แรงมาหนึ่งชาม แล้วกล่อมให้ชุยไยว้ที่รำไ้จนวิงเวียน
ตาพรวดยดึ่มลงไป โดยบอกเพียงว่าเป็นยาบำรุงทำให้กระปรี้กระเปร่า
เช่นนี้เขาจึงจะรวบรวมเรี่ยวแรงมาจัดการงานศพของฮั่วฮูหยินได้

นางฝักฝิงชุยไยว้ที่หลับลึกแล้วให้บ่าวดูแล ค่อยออกไปยังโงะตั้งศพ
อันเงียบสงัด

หลังปู้ฮู่สั่งให้คนทั้งหมดถอยออกไปแต่แรก ตนเองคุกเข่าเดียวดาย
อยู่เบื้องหน้าป้ายสถิตดวงวิญญาณในโงะที่โล่งว่างไร้ผู้คน สันหลังตั้งตรง
ดุจกระปี่ บ่าไหล่ผายกว้างดังทิวเขา เจิงเซ่าซางพลันรู้สึกดวงตาเจ็บแปลบ
อยู่บ้าง...ไม่ว่าเผชิญเคราะห์ภัยหรือเหตุพลิกผัน ไม่ว่าโศกเศร้าหรือ
ทุกข์ยาก หลังปู้ฮู่ล้วนเจียบงันเฉกห้วงสมุทรอันไร้ขอบเขต ไม่แปรผัน

ชั่วกาลปานภูมาสงเคราะห์นาง ชวนให้ผู้ที่อยู่ข้างกายวางใจหาใดเปรียบ
 ทว่าในใจเขาที่แท้คิดอันใดอยู่ เกรงว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้

หลังปู้[†]ให้เสียพลหลังมา ดวงหน้าเผือดขาว ขนดราวขนนกยาว
 ในดวงตาแฝงซึ่งความเปราะบางว่างเปล่าอันแปลกพิศุขชนิดหนึ่ง

เขาคลี่ยิ้มน้อยๆ ดูเฉยๆกับที่เคยเป็นมานานับครั้งไม่ถ้วน "เซ้าซาง
 เจ้าจะมาเกลี้ยกล่อมข้าหรือ ไม่ต้องหรอก ข้าล้วนเข้าใจดี เกิดแก่เจ็บตาย
 จะอย่างไรก็ยากหลีกเลี่ยง คนเราเกิดมาหนึ่งชาติ ต้นหญ้างอกเงยหนึ่ง
 วสันต์ ได้หล้าไม่มีงานเลี้ยงที่ไม่เลิกรา ต่อให้สนิทแน่นแฟ้นสักเพียงใด
 ต่อให้หักใจไม่ลงสักเพียงไร ก็ย่อมมีเวลาที่ต้องแยกจาก"

เชิงเซ้าซางรู้สึกว่าคุณพูดของเขาดูแปลกพิกลอยู่บ้าง จึงกล่าวว่า
 "ต่อให้จากเป็นจากตายยากหลีกเลี่ยง แต่ขอเพียงในใจยังคะเนถึง ไม่ว่า
 จะเป็นยมโลกหรือห่างออกไปนับพันหลี่ แก่นแท้ล้วนจะไม่เปลี่ยนไป
 ใจคนผันแปรง่าย ขณะเดียวกันใจคนก็ผันแปรยาก ขอเพียงใจเราไม่ยอม
 เปลี่ยน ต่อให้ฝันสุมุทกลายเป็นท้องทุ่ง หรืออวีนเม้ง* แปรสภาพ
 จะทำอะไรเราได้เล่า!"

หลังปู้[†]ตะลึงงันไปเล็กน้อย "เป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ"

เชิงเซ้าซางเอ่ยปวนยิ้ม "หรือท่านไม่เคยได้ยินเรื่องจิงเว่ยถมทะเล**
 บู่ไ่ย้ายภูเขา? เจอเข้ากับผู้ที่ยึดมั่นถือมั่นจริงๆ ต่อให้เทพเซียนมาเอง
 ก็ป่วยการเปล่า!"

หลังปู้[†]พิศมองนางครู่หนึ่งแล้วพลันกล่าวว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น มิผู้

* อวีนเม้ง (หรืออวีนเม้งเจ้อ) เป็นคำเรียกรวมกลุ่มทะเลสาบขนาดใหญ่ในสมัยโบราณ ยุคก่อนราชวงศ์ฉิน
 กินพื้นที่ยาวรวม 450 กิโลเมตร ต่อมาถูกตะกอนทับถมจนมีพื้นที่ตื้นเล็กลงเรื่อยๆ ปัจจุบันเหลือเพียงทะเลสาบ
 ไม่กี่แห่งที่กระจายตัวแยกกัน

** จิงเว่ยถมทะเล เป็นตำนานเทพปกรณัมจีนที่สื่อถึงจิตใจอันเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ความว่าธิดาคนเล็กของเหียนตี้
 (หรือเสียนหนงเทพแห่งการเกษตร) ไปเที่ยวทะเลบูรพาแล้วจมน้ำตาย วิญญาณของนางกลายร่างเป็นนกน้อย
 นาม 'จิงเว่ย' เฝ้าคาบหินคาบไม้ไปถมทะเลบูรพาทุกวัน หมายถึงแผ่นดินที่ถูกทะเลบูรพาพากราชีวิตไป

เจ้ากับข้ามากัดแขนสาบานกันดีหรือไม่"

อะไรวะ เจิงเซ่าซางผงะถอยสองก้าว นี่หมายความว่าอย่างไรกัน

คนยุคนี้ให้ความสำคัญกับคำสาบานมาก พิธีการให้คำสาบาน มักต้องมีเลือดให้เห็น อย่างเช่นคำสาบานจะกล่อมเกลากายใจที่ท่านลุงวัน ให้ไว้กับหัวหน้าเซียวเมื่อไม่นานก่อนหน้านี ก็เชือดไก่เพศผู้ตัวใหญ่ ขนสีขาวยืดตัวในรวดเดียว ลานหน้าโถงเก้าอาชาถูกเลือดไก่สดกระจาย จนทั่ว ซิงซงฮูยินนำพาพวกบ่าวสาละวันรุ่นวายอยู่หลายวันกว่าจะขจัด กลิ่นคาวโลหิตได้

เพียงแค่เลือดสัตว์มีหรือจะสูงค่าเท่าเลือดมนุษย์ ดังนั้นส่วนใหญ่ เหล่าผู้กล้าจึงมักกดปลายนิ้วเป็นแผลเพื่อให้สัตย์สาบาน...ในเมื่อนิ้วมือ ยากจะพันเคราะห์ แขนก็รอดไปได้ไม่ไกลหรอก

"คือว่า...เชือดไก่เชือดเปิดก็พอแล้ว ไม่ต้องกัดแขนสาบานกระมัง" เจิงเซ่าซางไม่กลัวที่จะลั่นคำสาบาน ทว่านางกลัวเจ็บ

หลังปู้เอ่ไม่แยแสคำประท้วงของนาง ดิงนางมาคุกเข่าข้างกายเขา อย่างอ่อนโยนทว่าก็ตื้อดิ่ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงแน่น "ต่อหน้าท่านแม่ เจ้าพูดสิว่าเจ้าจะไม่เปลี่ยนใจจากข้าชั่วนิรันดร์"

เจิงเซ่าซางเอนกายไปด้านหลังเล็กน้อยอย่างตื่นตัว "ท่านอย่ามา เอะเปรียบกันนะ ข้าพูดได้แค่ที่ว่า 'หากใจท่านไม่เปลี่ยนผัน ใจข้าก็จะ ไม่เปลี่ยนแปลง' "

หลังปู้เอ่คลี่ม ในรอยยิ้มนั้นถึงกับเจืออารมณ์เศร้าอยู่บ้าง "ได้ เจ้า พูดตามนั้นแล้วกัน"

ลุ่มเสียงของเขานุ่มนวลเช่นที่เคยเป็น นางสุดจะคิดคำนวณได้ไหว ทำได้เพียงให้คำสาบานเบื้องหน้าป้ายสถิติดวงวิญญาณของฮั่วจวินหวา

อย่างเคารพนบ "ต่อหน้าดวงวิญญาณผู้อาวุโส ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์
จงเป็นพยาน ผู้เยาว์จึงเข้าซางขอให้สัตย์สาบาน ณ ที่นี้ หาก...หากว่า..."
นางปรายตามองเขาปราดหนึ่ง "หากว่าใจเขาไม่เปลี่ยนผันจากข้า ใจข้า
ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงจากเขาเป็นอันขาด"

ถัดจากนั้นหลังบู๊ก็เลิกแขนเสื้อนางขึ้น กัดหนึ่งคำบนรียวแขนขา
นิ้มของนางอย่างไม่เกรงใจกันแม้แต่หน่อย นางชดกิ้วตัวสั่นราวเผชิญกับ
หมอฟัน ได้แต่ตีแผ่นหลังของเขาไม่หยุดมือ ยามที่เห็นแขนตนปรากฏ
รอยฟันผุดหยดเลือด ความหวังเล็กๆ ที่คิดว่าอาจไซด็รอดพ้นความเจ็บ
จากแรกเริ่มคิดว่าไม่น่าเจ็บมากกลายเป็นการประเมินผิดพลาดอย่าง
ร้ายแรง ล้วนแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธเกรี้ยวทันตา นางไม่รอช้ารวบรวม
พลังสุดแรงเกิด กัดใส่แขนที่มีมัดกล้ามเนื้อแกร่งกระชับของเขาจนปรากฏ
ร่องรอยที่มีเลือดซึมสองแนวเช่นเดียวกัน

ทว่าหลังบู๊ก็คล้ายไม่รู้สึกลับปวดเลยสักนิด แวดตาที่มองดูรอยฟัน
บนแขนของเขาฉายความไม่พึงพอใจหลายส่วน ราวกับนางเล่นโก้ง ทำแบบ
สุกเอาเผากิน ไม่ได้ออกแรงฟันอย่างเต็มที่ ฟ่าเท่านั้นที่รู้ว่ นางออกแรง
จนเจ็บกล้ามเนื้ออกรวมทั้งสองข้างเลยทีเดียว

วันรุ่งขึ้นหลังกลับถึงบ้าน อาจู้สายหน้าพลางพันแผลรอยกัดบนแขน
ให้นางใหม่ หาได้ยากนักที่อีกฝ่ายไม่ไปบอกเรื่องนี้ต่อเสี่ยวฮูหยิน "เพ็ง
ฮูยเสียมารดาไป ข้ามีบิดาเยียงหลังใจผู้นี้ ได้ทำหลังข้างน่าสงสาร"

เจิงเซาซางป้อนดินแขนที่ยังคงปวดแปลบ พ่นลมหายใจซึ่งอัดแน่น
ด้วยความขุ่นแค้นออกมาแรงๆ หนึ่งที่...พูดอะไรของท่าน! หากไม่ใช่
เพราะหลังบู๊ที่เพ็งเสียท่านแม่ไป ข้ามีหรือจะอดกลั้นต่อเขาอยู่เช่นนี้!

งานศพของฮั่วจวินหว่าใหญ่โตยิ่ง ฮ่องเต้ให้ฝังร่างนางตามหลักเกณฑ์
ที่เกือบเทียบเท่ากับพีฬาวน้องสาวของพระองค์ แน่نونว่าลำดับตำแหน่ง
ของหลิงบู้อี้ติดตามพิธีการของผู้เป็นบุตรแท้ๆ แต่ที่ค่อนข้างประดักประเดิด
คือของหลิงอ้อกับซุ่ยไยว ผู้หนึ่งเป็นอดีตสามี อีกผู้หนึ่งเป็นว่าที่สามีซึ่ง
ยังไม่ทันเริ่มทำหน้าที่ ในพิธีศพควรจัดลำดับหลักรองเช่นไรดีเล่า มีอาจ
ไม่พูดว่าเหล่าขุนนางเจ้าหน้าที่ของกรมพิธีการมีความคิดริเริ่มดียิ่ง พวกเขา
ให้ซุ่ยไยวแทนตำแหน่งพี่ชายในสกุลเดิมของฮั่วจวินหว่า ส่วนหลิงอ้อให้อยู่
ตำแหน่งที่นั่งแขก

อันที่จริงตามความเห็นของเจิงเซ้าซาง อดีตสามีภรรยาไร้อาณกัน
ถึงขั้นนี้จนแทบไม่ต่างอันใดกับศัตรูแล้ว ไยหลิงอ้อยังต้องมาร่วมงานศพเล่า
ฮ่องเต้ก็ไม่ชอบหน้าเขาเสียหน่อย

เห็นชัดว่าเจิงเซ้าซางประเมินระดับภูมิ شأنทานของหลิงอ้อต่อการ
โจมตีต่ำไป ในวันส่งศพ เขามีเพียงมาร่วมพิธี ยังพาน้องชายต่างมารดา
ของหลิงบู้อี้มาด้วย แม้แต่ท่านหญิงอวี่ซังก็อยู่เคียงข้างในฐานะว่าที่สะใภ้
สกุลหลิง เดิมหลิงอ้ออยากไปยืนข้างกายหลิงบู้อี้ ทว่าถูกแม่ทัพใหญ่ผู้ที่
อดกลั้นจนเหลืออดแล้วใช้แขนยันไปอีกทาง

เจิงเซ้าซางเยาะหยันในใจไม่หยุด...ภรรยาเก่าที่ขวางหูขวางตาตาย
ไปแล้ว บุตรชายคนโตที่กุมอำนาจสูงย่อมกลับบ้านได้เสียที ยังมีบุตรชาย
คนรองที่เพิ่งได้วยยศหมาดๆ กับท่านหญิงว่าที่ลูกสะใภ้อีกคน ซ่างเป็น
สกุลหลิงที่แผ่กิ่งก้านเจริญวันเจริญคืนเสียนี้กระไร!

แต่สุดท้ายหลิงอ้อยังคงต้องปลีกตัวไปอย่างเร่งรีบ เพราะตั้งแต่ต้น
จนจบซุ่ยไยวทำให้ชนิดไม่คำนึงถึงสิ่งใด หลังน้ำตาจนฟ้าดินหม่นคว้าง
กระทั่งหวิดจะเย็นไม่อยู่ ต้องให้หลิงบู้อี้พยุ้งจึงจะขึ้นรถม้าในขบวนส่งศพได้

ภายใต้แววตาสีอ่อนนุ่มลึกของผู้คน ในที่สุดหลังอึกก็สวมหน้ากากเป็นคนสุภาพอ่อนโยนต่อไปไม่ไหว ต้องหาข้ออ้างขยับไปอยู่เบื้องหลังฝูงชน

ก่อนจากหลังอึกมาหาเจียงเซาซางเพื่อบอกกล่าวว่าจะกลับแล้ว ท่านหญิงอวิซังที่อยู่ด้านข้างกลับพูดอีกเรื่องหนึ่งเสียงนุ่มเบา "น่าเสียดายนัก เดิมทีอีกไม่กี่วันจะเป็นวันเกิดครบห้าสิบปีของท่านโหว ทางบ้านเตรียมการไว้ดีทีเดียวว่าจะจัดเลี้ยง บัดนี้กลับ..."

ว่าที่สามีของท่านหญิงผู้คุ้มทองแห่งสองแห่งครึ่ง* รับผิดชอบต่อร่างกายกล่าวเสียงอ่อนโยน "ขอบคุณท่านหญิงยิ่งนักที่เป็นห่วงท่านพ่อข้า ท่านพ่อตรากตรำมาครึ่งชีวิต ไม่เคยเสเพลสุขอย่างแท้จริงเลย เดิมทางบ้านอยากอาศัยงานเลี้ยงวันเกิดวันนี้ทำให้ท่านพ่อได้ดีใจสักหน่อย น่าเสียดายแท้ๆ...เพียงแต่มีท่านหญิงห่วงใยเช่นนี้ ผู้ใหญ่ผู้น้อยในสกุลหลังลั่นชาบซึ่งหาที่สุดมิได้ขอรับ"

ท่านหญิงอวิซังพินิจดวงหน้าหล่อเหลาของว่าที่สามีซึ่งอ่อนกว่าพลางเอ่ยเสียงหวานใส "พูดอันใดของท่านกัน หรือว่าวันหน้าข้าจะไม่เป็นคนสกุลหลัง ไยต้องทำเหมือนคนอื่นคนไกลเยี่ยงนี้ด้วย"

เจียงเซาซางใช้แววตาอันเฉยเมยชมดูการสนทนาของสองคนที่เหมือนเล่นจู้กันอยู่ที่นี่ ก่อนแสวงเผยสีหน้าตกใจ "โอ๊ะ ข้าถึงกับไม่รู้เลยสมควรถูกตีๆ ห้าสิบปีเป็นวันเกิดใหญ่ ตามหลักท่านโหวพึงฉลองให้เต็มที่ทว่า..."

หลังอึกโบกมือติดๆ กัน เอ่ยพร้อมสีหน้าอ้อมตน "ดังคำว่าผู้ตายเป็นใหญ่ มารดาของจื่อเซิงเพิ่งล่วงลับ กำลังเป็นช่วงเวลาที่บ้าน

* มีที่มาจากสำนวน 'ฝ่ายหญิงใดทว่าสามปีคุ้มทองแห่ง' หมายถึงคู่แต่งงานที่ฝ่ายหญิงใดทว่าฝ่ายชายสามปีถือเป็นสิริมงคล ทว่า 'คุ้มทองแห่งสองแห่งครึ่ง' เป็นการเล่นสำนวนของผู้เขียน โดยหากสามปีเท่ากับทองแห่งหนึ่งแห่ง เช่นนั้นท่านหญิงอวิซังใดทว่าคุณชายรองหลังราวหกเจ็ดปีก็ต้องคุ้มทองแห่งสองแห่งเศษ

โคกเศร้า ข้าจะสะดวงใจจัดเลี้ยงใหญ่โตได้อย่างไรกัน" จบคำเขาก็พาบุตรชายคนรองกับท่านหญิงอวีซังจากไป

เจิงเซาซางมองส่งอยู่ด้านหลัง ในใจเยาะหยันอีกหน...โคกเศร้า?
พอที่เกิด!

เมื่อสิ้นชั่วจวินหวา ตามหลักหลังบู๊จะต้องไว้ทุกข์สามปี แน่หนอนว่า
ฮ่องเต้ไม่มีทางยอมเลื่อนงานมงคลเป็นอีกสามปีให้หลัง จึงประกาศต่อ
คนรอบข้างว่ากำหนดแต่งงานเดิมจะไม่เปลี่ยนแปลง ให้นุตรบุญธรรม
แต่งงานในช่วงแรกไว้ทุกข์ สองเฮาที่ไม่แคล้วเสียตายเอยกับเจิงเซาซางว่า
"เช่นนี้พิธีแต่งงานของพวกเจ้าก็ไม่อาจจัดยิ่งใหญ่แล้ว"

เจิงเซาซางซึ่งมือไปยังหยกทองคำต่วนแพรซึ่งจัดวางเต็มครึ่งโถงปีก
พลางยิ้มกล่าว "สองเฮายังทรงคิดจะจัดยิ่งใหญ่เช่นไรอีกเพคะ พระราชทาน
สินเจ้าสาวเพิ่มให้หม่อมฉันตั้งมากเพียงนี้ ที่บ้านวางอย่างไรก็วางไม่พอ
แล้ว"

ยามนี้ห่างจากกำหนดแต่งงานอีกเพียงสิบวัน สองเฮาจึงส่งตัวเด็กสาว
พร้อมด้วยสินเจ้าสาวส่วนเพิ่มเติมนี้กลับจวนสกุลเจิงอย่างอาลัยอาวรณ์
ทั้งย่ำกำชับหลังบู๊ให้ทำตามจารีตประเพณี ห้ามแอบหนีไปพบหน้า
เจ้าสาวก่อน หลังบู๊จับจูงมืออยู่ที่ภรรยาไว้ พิศมอนางซ้าแล้วซ้าเล่า
ยากเย็นแสนเข็ญที่จะหักใจแยกจาก

สองเฮายิ้มบ่นอย่างอดไม่ได้ "อย่าไม่เอาไหนเยี่ยงนี้สิ ต่อไปยังมี
เวลาชั่วชีวิตให้ชมดูนาง...ฝ่าบาททรงเรียกหาเจ้า เงินอันจือมากอยอยู่
ข้างนอกเป็นครั้งวันแล้ว เจ้ายังมัวพิริพิโรอยู่อีก กำลังจะไว้ทุกข์ เจ้าต้อง
สะสางงานในมือให้เรียบร้อยก่อนส่งมอบออกไป เอาละ รีบคลายมือ

เร็วเข้า! เขาชาวคงจะต้องไปแล้ว!"

เจิงเซาซางนั่งบนเกี้ยวที่ฮองเฮาพระราชทานให้ ก่อนเหลียวมองกลับไปยังชั้นบันไดที่ทอดสูงของตำหนักฉางชิว ฮองเฮาอมยิ้มยืนอยู่ตรงกลาง โบกมือให้นางอยู่ไกลๆ ส่วนหลังปู้ถูกขันที่สองคนขวางไว้ด้านข้าง ทำได้เพียงชะเง้อมองกลุ่มของนางซึ่งเคลื่อนไกลไปที่ละน้อยอย่างอาลัยอาวรณ์ แสงตะวันรอนสีแดงทองลากเงาของเขานำให้ทอดยาวทิศทางที่มันเหยียดตัวกำลังชี้ไปยังเงาหลังที่จากไปของนางอันเป็นที่รัก

ขณะจะออกไปทางประตูซ่งซี เจิงเซาซางแลเห็นองค์หญิงรองกับองค์หญิงสามได้แต่ไกล ยังมีองค์ชายสามในชุดขี่ม้าดูท่ากำลังจะออกจากวังอีกผู้หนึ่ง พี่สาวกับน้องชายร่วมอุทรทั้งสามคล้ายกำลังโต้เถียงกันอยู่

"...เรื่องเล็กแค่นี้เจ้าก็ยังอดอด หากไม่ใช่เพราะพี่เขยรองเป็นหวัด ไม่อาจออกมาข้างนอก พวกเราก็ไม่มาหาเจ้าหรอก!" องค์หญิงสามขี้เท้าโมโห

องค์ชายสามเพิ่มระดับเสียงอย่างหาได้ยาก "ข้าก็บอกไปแล้ว พี่ชายใหญ่เรียกข้าไปทำธุระ ช่วงหลายวันนี้ข้าต้องไปค่ายหงหลิว สอบสวนคนจำนวนหนึ่ง เรื่องเกิดจุกละหุก นี่ข้าก็ต้องกลับจวนไปเก็บสัมภาระ มีเวลาไปเล่นไหวเป็นเพื่อนพวกท่านเสียเมื่อไร!"

องค์หญิงรองที่อยู่ด้านข้างเกลี้ยกล่อมน้องสาว "เออล่ะ อย่าทำให้เจ้าสามลำบากใจเลย เขามีเหตุผลเสมอมา เห็นทีจะมีเรื่องด่วนจริงๆ พวกเราสองคนไปเองก็เหมือนกัน"

องค์ชายสามรีบประสานมือค้ำบแล้วหมุนตัวจากไป องค์หญิงสามยังคงฉุนเฉียว บ่นระบายความไม่พอใจ องค์หญิงรองปรามอย่างไรก็ปรามไม่อยู่ จวบจนยามที่เจิงเซาซางเข้ามาใกล้ก็ยังคงได้ยินองค์หญิงสามบ่น

"...แต่เล็กมาเจ้าสามก็แล้งน้ำใจเยี่ยงนี้ล่ะ! ต่อให้มีฐานะสำคัญ เขาพูดจา
นำพากับพวกเรารู้สึกสองประโยคจะเป็นไรนักหนา! ฮีรู้แต่แรกล่ะก็ ปีนั้น
ที่เขาถูกความเย็นเล้งงานจนไข้ขึ้นสูง ข้าจะใส่หวงเหลียน* เพิ่มในยาต้ม
ของเขาสักสองกำมือ!"

เจิงเซ่าซางก้าวลงจากเกี้ยว แล้วคลี่ม้วนค่านับของคหึงทั้งสอง
ยามยึดกายขึ้น นางได้รับสายตาจากองคหึงรองที่ต้องการให้นางพูด
เปี่ยงไปประเด็นอื่น นางจึงรีบเอ่ยเข้า "เอ? ที่แท้องค์ชายสามทรงเคยถูก
ความเย็นเล้งงานจนไข้ขึ้นสูงด้วยหรือนี ข้าวังมานานป่านี หม่อมฉัน
ได้ยินมาตลอดว่าองค์ชายสามทรงแข็งแรงแต่วัยเยาว์ ประชวรเล็ก
ไม่เป็น ประชวรใหญ่ไม่มี"

เห็นชัดว่าองคหึงสามที่เคยถูกฮ้องเต็กกับเยวี่เพยสั่งสอนอย่างหนัก
มีอารมณ์เย็นขึ้นมาก จนบัดนี้ไม่เคยกลั่นแกล้งเจิงเซ่าซางอีก เพียงค้อน
ปะหลับปะเหลือกใส่หนึ่งหน "เจ้าสามไม่ใช่เทพเซียนสักหน่อย มีหรือ
จะไม่เจ็บไข้ ปวยเล็กยังคงมีอยู่ ส่วนปวยใหญ่นะหรือ...นี่ๆ ฟิณึงรอง
มีแค่หนเดียวนั้นไข้หรือไม่"

องคหึงรองทบทวนความทรงจำครั้งหนึ่ง ก่อนหลุดยิ้มตอบ "เจ้า
พูดถูกเองทีเดียว ดูเหมือนจะมีแค่หนนั้นจริงๆ"

องคหึงสามแค้นเสียงฮืออย่างเย็นชา "สมน้ำหน้า! ต้นฤดูวสันต์
อากาศยังหนาวอยู่ พวกเราอยู่ในห้องทอดเตาอุ่น เขากลับบ้าบินออกไป
เพนพ่านสงเดช เสือบนตัวเปียกหิมะไปกว่าครึ่ง สมน้ำหน้าแล้วที่ไข้ขึ้นสูง!"

เจิงเซ่าซางหัวใจระตุกฏบ จึงลองสอบถามดู "ขอองคหึงทั้งสอง
โปรดทรงชี้แนะ นี่เป็นเหตุการณ์ปีใดหรือเพคะ"

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน รากมีรสขมมาก

องค์หญิงสามกล่าวอย่างหงุดหงิด "เจ้าจะถามเยอะเยิ่นนี้ทำอะไร...
น่าจะสืบสอง อิม สืบสามปีก่อนได้"

องค์หญิงรองสิ้นศรัทธา "ไม่ถูก เป็นสิบสี่ปีก่อนต่างหาก ปีนั้นการศึกษา
เพลาลงบ้างแล้ว เสด็จพ่อหมายทำพิธีเซ่นไหว้ครั้งใหญ่ให้เสด็จปู่เสด็จย่า
ที่ดาวน์ลงลับไป พอผ่านวันหยวนเซียวจึงพาพวกเราไปสุสานตงไป เจ้าสาม
ล้มป่วยที่นั่นเอง"

ในใจเจิงเซาซางมีความคิดหนึ่งวาบขึ้นรางๆ ทว่าวางเลือนเสียจน
คล้ายดั่งเงากลางหมอกทึบ แลเห็นแต่กลับคว่ำกุ่มไว้ไม่อยู่

องค์หญิงรองเอ่ยด้วยความแปลกใจ "ไหนเจ้าถามเรื่องนี้ขึ้นมาเล่า"

เจิงเซาซางหัวเราะแห้งๆ "หม่อมฉันเพียงถามไปเรื่อยเปื่อยเพคะ"

ครั้นเจิงเซาซางกลับถึงจวนสกุลเจิง เห็นเซียวฮูหยินจัดเก็บจวน
จนดูใหม่เอี่ยมแล้ว ทั้งในนอกล้วนกำลังเตรียมพร้อมสำหรับพิธีแต่งงาน
ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้

เพียงคิดว่าบุตรสาวกำลังจะออกเรือนไป เจิงสือก็แสนจะห่อเหี่ยว
ถอนอกถอนใจราวถูกคนตามทวงหนี้ก็มีปาน ส่วนเซียวฮูหยินถึงกับ
อ่อนโยนใจดีอย่างหาได้ยาก ไม่เคียดเข็ญบุตรสาวอ่านตำราคัดอักษร
และไม่ติเตียนที่บุตรสาวนอนตื่นสายนั่งเหม่อลอย ไม่ว่าอันใดล้วนตามใจ
บุตรสาวทั้งสิ้น

มีหลายหนเจิงเซาซางรู้สึก่อีกฝ่ายคล้ายอยากพูดคุยกับตน
เรื่องวิถีของสตรีออกเรือน น่าเสียดายบรรยากาศอย่างไรก็ไม่ถูกต้องเสียที่
มักเป็นอีกฝ่ายมานั่งอยู่ในห้องของตนพักใหญ่โดยที่สองคนแม่ลูกไว้ร่าจา
ต่อกัน จากนั้นก็ถึงเวลากินอาหารเสียก่อน

สุดท้ายคล้ายเชียวสูญยินคิดตกแล้ว จึงเอ่ยกับบุตรสาวว่า "ช่างเกิดตอนนั้นก่อนออกเรือน ท่านยายของเจ้าพ่อบอกพ่าสอนแม่อยู่ครึ่งค่อนวัน แต่แม่ก็ยังคงทำจนอลหม่านไปหมด จื่อเซิงเป็นคนมีความคิดอ่าน ฉะนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลนี่กลัวนั้น บางเรื่องตัวเราตรึกตรองเองยังจะเหนือกว่าให้ผู้อื่นมาบอกมาสอนเรา ยิ่งไปกว่านั้นแม่ก็ไม่ใช่ลูกสะใภ้ที่นายกองอั้นใด"

เจิงเซ่าซางรู้สึกว่ามีเหตุผลยิ่ง

ขณะที่เชียวสูญยินกับซิงซงสูญยินอุ่นเตรียมพิธีแต่งงานกับสินเจ้าสาวของเจิงเซ่าซาง งานจีปาละประจำวันในจวนสกุลเจิงล้วนได้เจิงยางดูแลเช่นเคย

เห็นเจิงเซ่าซางอยู่ว่างจนเบื่อหน่าย บางครั้งเจิงยางก็จะชวนอีกฝ่ายไปช่วยกันดูบัญชีคุมงานในจวน เมื่อมีน้องสาวผู้นี้อยู่ด้วย ตอนดูบัญชีกระทั่งแบ่งคำนวณเจิงยางก็ไม่ต้องใช้อีก อีกฝ่ายเพียงใช้ตากวาดผ่านตัวเลขรอบหนึ่ง ก็สามารถคำนวณในใจบอกคำตอบนางได้โดยตรง

วันนี้นางพาน้องสาวไปตรวจดูห้องว่างในจวน น้องสาวเห็นนางจับดูนั่นนี่อย่างละเอียดยิบจึงทักว่า "ไหนๆ ก็ไม่มีใครอยู่อาศัย ทั้งตอนทำพิธีแต่งงานแขกเหรื่อก็ไม่บุกมาถึงเรือนหลังอยู่แล้ว ท่านจะเปลืองแรงเช่นนี้ไปทำอะไร อารองอุตสาหักกลับมาทั้งที่ พวกท่านพ่อลูกอยู่ด้วยกันมากๆ สิจึงจะถูก อีกหน่อยไว้ท่านออกเรือนไป อยากจะพูดคุยกับอารองให้เต็มที่ที่ไม่แน่ว่าจะทำได้อีก"

เจิงยางยิ้มกล่าว "ท่านพ่อไม่ใช่ท่านลุงใหญ่ที่ไม่ว่าจะอบรมหรือชมเชยล้วนพูดได้นานเป็นครึ่งวัน วันที่ท่านพ่อกลับถึงบ้าน พวกเราสองคนพ่อลูกก็พูดคุยกันจบแล้ว ถัดจากนั้นมีแต่นั่งเฉยจ้องตากันไปมา... แฮ้อ ยังคงให้แล้วไปดีกว่า"

นางสั่งบ่าวตรวจสอบผนังกับเพดานให้ถี่ถ้วนว่ามีน้ำรั่วซึมอับชื้นหรือไม่ "รอนจันจัดพีธีแต่งงานของเจ้าเสร็จ ถัดไปก็จะเป็นงานมงคลของพี่ใหญ่กับพี่สวี่เอ้อ แล้วก็พิธียกผีรองเป็นบุตรชายสกุลวัน...ถึงตอนนั้นย่อมต้องเชิญผู้เฒ่าผู้นำตระกูลที่อยู่ภูมิลำเนาเดิมหลายท่านมา หวังว่าเหล่านี้นี้จะได้ใช้แล้วไม่ใช่หรือ หากวันหน้าป้าสะใภ้ใหญ่จะต้องรุ่นจันท่าไม่ติดพื้น ข้าก็มีผู้รวบรวมจัดการเสียก่อน..."

เห็นเจียงย่ง่วนทำงานจนหน้าตามอมแมม เจิงเซ่าซางก็เอ่ยเสียงเบา "โชคยังดีที่บ้านมีท่านอยู่ ท่านแม่จึงมีผู้ช่วยที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง"

เจียงย่ง่วนเหลียวหลังมาตอบปณิธิ "ป้าสะใภ้ใหญ่เก่งกาจยิ่ง เฉพาะช่วงนี้เท่านั้นที่มีหลายงานมารวมกัน หาไม่นางกับน้ำซิงย่อมจัดการได้อย่างเหลือเฟือ ไม่มีธุระอันใดให้ข้าทำหรอก"

เจิงเซ่าซางถอนหายใจ...เอาเถิด เขียวฮูหยินไม่ได้รักถนอมผิดคน

พี่สาวน้องสาวทั้งสองนำพาเหล่าบ่าวรับใช้มาถึงห้องใต้หลังคา ที่งามประณีตเป็นพิเศษห้องหนึ่ง ด้านในจัดวางเครื่องดนตรีหลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นพิณ ขลุ่ยเชียว ซวิ้น เซิง* กลอง ขลุ่ยตียาว ขลุ่ยตีสั้น เซออี้ลิบห้าสาย เซอห้าลิบสาย...รวมถึงระฆังชุดทองเหลืองขนาดค่อนข้างเล็กอีกหนึ่งแถว

เจิงเซ่าซางกล่าวด้วยความเลื่อมใส "เดิมนี่เป็นห้องของท่านปู่ กระมัง"

เจียงย่ง่วนตอบ "ใช่ ขณะท่านปู่ยังมีชีวิตชอบมาอยู่ที่นี่...แต่ท่านย่าไม่ชอบที่นี่เลย"

พูดอันใดกันแล้ว วันทั้งวันสามี่หมกมุ่นกับดนตรี ไม่ยอมแยแสตน

* เซิง เป็นเครื่องดนตรีจีนโบราณประเภทเครื่องเป่า โดยทั่วไปประกอบด้วยเลาไม้ไผ่ยาวสั้นต่างกันสิบสามเลา

สุหยินผู้เฒ่าเจิงชอบที่นี่สี่แปด!

"นี่คืออะไร เย่ากู่* หรือ" เจิงเซาซางซึ่งมือไปยังกลองเล็กทรงกลม สีดำมะเมื่อมใบหนึ่งตรงมุมห้อง สองด้านของตัวกลองมีแถบผ้ากว้าง ห้อยลงมา

เจิงยางมองพิจารณาก่อนเอ่ยอย่างล้งเล "...อืม น่าจะเป็นฝี่กู่** มากกว่านะ ครั้งแรกที่ป้าสะใภ้ใหญ่พาข้ามาเคยเอ่ยว่า...ขณะเดินทัพผู้รอบ ouseใช้จัดระเบียบพลทหาร ต่อให้ชื้ออยู่บนหลังม้าก็ได้"

เจิงเซาซางเดินตรงไปใช้ฝ่ามือตีบนฝี่กู่ ตัวกลองก็เปล่งเสียงอันทุ้มลึก ยาวไกล คล้ายสะท้านถึงกันบึงหัวใจนาง

ราตรีนั้นเจิงเซาซางสะดุ้งตื่นพร้อมกับเม็ดเหงื่อโซมศีรษะ นาง มองเห็นนิ้วมือของตนเองสั่นเทิ้ม ชุดเจ้าสาวสีแดงสดปักลายสีทองระยับ บนราวแขวนที่อยู่ด้านข้างให้ความรู้สึกกดทับจนนางหายใจไม่ออก อารมณ์หุนหันขึ้นเลิศซึ่งข้างปักที่ดีที่สุดสิบสองคนของวังหลวงใช้เวลา หนึ่งเดือนเต็มรังสรรค์ขึ้นนี้ กลับทำให้นางพรั่นใจสุดพรรณนา

หลังจากเหม่อลอยพักใหญ่ นางก็คลุ้มเสียลุกขึ้น อ้อมผ่านเหลี่ยมฝา งที่ลับสนิทอยู่อย่างระมัดระวัง เดินไปจนถึงกลางลานตามลำพัง

รัตติกาลลึกล้ำดั่งบึงลึก เย็นเยียบเฉกน้ำเย็น นางเดินไร้จุดหมาย ไปหนึ่งรอบ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวถึงกับมายังหอที่มีห้องใต้หลังคาซึ่งตน มาเยือนเมื่อกลางวัน

นางเดินเข้าไปในห้องดนตรีของนายท่านผู้เฒ่าเจิง อุ่มฝี่กู่ใบนั้น

* เย่ากู่ เป็นกลองพื้นบ้านที่มีมาแต่โบราณของจีน ขนาดกะทัดรัดยาวราว 34 เซนติเมตร มีแถบผ้าแพรสำหรับ ผูกติดกับเอว สมัยจีนใช้ไม้ตีบรรเลง ประกอบทำทางร้ายรำ

** ฝี่กู่ คือกลองสำหรับตีให้สัญญาณในกองทัพจีนโบราณ มีทั้งกลองเล็กและกลองใหญ่ วงดนตรีจีนโบราณ ก็มีใช้เช่นกัน

แล้วนั่งหันไปทางหน้าต่างหาดวงจันทร์

ฝ่ามือแรกที่ลงไป...คล้ายแดนไกลมีหมื่นอาซาหือตะบึง กีบเท้ายำปานเหินทะยาน ผืนดินสะท้อนภูผาสะเทือน ฝ่ามือที่สองลงไป...ดูจดาบกระบี่เผยคมวาววับ แม่ทัพทหารหาญเข้าตะลุมบอน เลือดเนื้อเกลื่อนกระเซ็น กลืนอายแห่งสงครามพาให้ลมหายใจติดขัด ฝ่ามือที่สามลงไป...เชกเหยี่ยวบินผาดกลางเวียงฟ้าอันสูงลิ่ว นภาเสียดังถูกชะล้างไร้พยับเมฆแม้เพียงเดียว ฝ่ามือที่สี่ลงไป...

เชิงเขาซางยกฝ่ามือที่เจ็ดปัดสิ้นเทาขึ้นป้องดวงตา หยาดน้ำใสวาดผ่านวงหน้าโดยไร้เสียง

ในที่สุดนางก็รู้ว่าเหตุใดตนมักหวั่นวิตกโดยไม่รู้สาเหตุ มักแสดงท่าทีระวังป้องกันอย่างไม่อาจอธิบายได้ อันที่จริงเรื่องราววางแผ่อยู่ตรงหน้านางแต่แรกแล้ว นางตระหนักได้ถึงสิ่งที่ชวนกระวนกระวายใจ แต่กลับไม่อาจจะระบายออกจากปาก

ชีวิตคนเราประหนึ่งเม็ดทรายที่คืบคลานอยู่ริมทะเล เกลียวคลื่นลูกแล้วลูกเล่าซัดสาดมา ไม่ว่าจะเป็นคลื่นเล็กสาดฟองสีขาวหรือเป็นคลื่นยักษ์ท่วมมิดศีรษะ นอกจากผืนเซ็ดคอแบกรับ ก็ดูเหมือนจะไม่มีหนทางอื่นใด

เชิงเขาซางลดมือที่ชุ่มไปด้วยน้ำตา แล้วยืดแผ่นหลังตรง...นางไม่อาจม้วนงอให้ แต่เล็กมานางก็ไม่ใช่คนที่จะนั่งอมมืออยู่เฉย นางยังมีเรื่องอีกมากที่จะต้องทำ

134

ถึงแม้บัดนี้เจิงเช่าซางสามารถเข้าออกจวนสกุลเจิงได้ตามแต่ใจ
กระนั้นการจะเปิดประตูจวนกลางดึกก็ยังคงสร้างความแตกตื่นแก่ท่านพ่อเจิง
และเชียวฮุ่ยฮินอยู่ดี สองสามีภรรยาเร่งคลุมเสื่อออกจวนออกมา กลับต้อง
ตระหนกที่เห็นบุตรสาวแต่งกายพร้อมออกเดินทางแล้ว

บนชุดยาวตัวนอกสีดำสนิทปักด้วยไหมเงินเป็นลวดลายวิหคบุปผา
ดั่งภาพสีน้ำหมึกที่ดำขาวกลับสลับกัน ตรงเอวบางรัดกระชับ ข้อมือใส่
สนับหนัง ขาเรียวยาวมืองเท้าหุ้มข้อยาวตั้งตรงสีหิมะสว่างตา เรือนผม
ดกงามทั้งศีรษะรวบเป็นมวยสูงเรียบตึง นอกจากที่ติดผมเงินยวงหลาย
อันซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในเรือนผมแล้ว บนร่างก็ไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก
ทั่วร่างของเด็กสาวแลคล้ายผืนก้าง เครื่องขริบ แผ่นขานไอนาวออกมา
วางๆ

เชียวฮุ่ยฮินยังมองยั้งใจสั้น ต่อให้บุตรสาวเดินทางไกลก็ไม่เคย

แต่งกายจริงจังเช่นนั้นมาก่อน

"เจ้าจะไปทำไม! อีกสามวันก็จะออกเรือนแล้ว เจ้าปวนอันใดของเจ้ากัน ดึกตื่นเที่ยงนี้ ข้างนอกยังเป็นเวลาห้ามออกนอกเคสสถานอยู่นะ!" เจิงสี่อริบตะโกนลั่นเมื่อเห็นบุตรสาวพาทองครักษียืนของเฮาหมอบให้นางแปดคนเดินตรงไปยังประตูใหญ่

เจิงเช่าซางเหลียวหลังมาเอ่ยปวนยิ้ม "ก่อกวนท่านพ่อท่านแม่เสียแล้ว ไม่มีอันใดหนักหนาหอรอกเจ้าคะ ลูกมีธุระจะออกไปข้างนอกสักเที่ยว เชิญท่านพ่อท่านแม่ไปนอนพักต่อเถิด..."

ท่านพ่อเจิงร้อนใจจนเส้นเลือดสีเสียวบนหน้าผากโปนขึ้น เขาสอดแขนลงในแขนเสื้อออกไปพลาบแยังเสียงดังไปพลาบ "เจ้าปวนเที่ยงนี้ยังจะให้พวกเรานอนได้อย่างไรกัน! นี่เจ้าเอาใครมาเล่นสนุกส่งเดช..."

"เป็นหลังปู่ที่เกิดเรื่องไซ้หรือไม่วะ" เซียวฮูหยินพลันถาม

เจิงเช่าซางสบตาอีกฝ่ายในทันทีริมฝีปากผุดรอยยิ้มเลื่อมใสบางๆ ไม่รอให้นางเอ่ยตอบ ทางด้านหน้าก็มีบ่าวชายของสกุลเจิงผู้หนึ่งวิ่งมาอย่างเร่งร้อน คุกเข่าเบี่ยงหน้านางก่อนกล่าวว่า "เรียนคุณหนู ข้าน้อยไปดูที่จวนเจิงหยางโหวมาแล้ว เคาะประตูอยู่เป็นนานกว่าจะมีบ่าวสูงวัยผู้หนึ่งมาเปิด บอกเพียงว่าท่านโหวทั้งครอบครัวไปที่คฤหาสน์นอกเมืองตั้งแต่เมื่อวาน ได้ยินว่าจะจัดงานวันเกิดครบห้าสิบปีขอรับ"

เจิงเช่าซางหรีตตาลง "เป็นเช่นนั้นจริงเสียด้วย"

"หลังปู่มีเรื่องจริงๆ สินะ?"

เซียวฮูหยินชวนเซ เจิงสี่อริบพวงภรรยาไว้ สองคนสามีภรรยาสบตากัน ต่างนึกถึงงานเลี้ยงวันหยวนเซียวในวังเมื่อสองเดือนก่อน

ยามนั้นเป็นตอนเที่ยง เจิงเช่าซางกับหลังปู่เฝ้ากันยืนอยู่สองข้าง

ของฮ้องเต้กับฮองเฮา ท่ามกลางแสงเงาของดวงตะวัน เด็กสาวยืนอยู่ใต้ชายคา ส่วนชายหนุ่มอยู่บนชั้นบันไดด้านหน้า ฝ่ายแรกแม้มีร่มเงาปกคลุม ทว่าร่างกลับกำจายพลังชีวิตอันสดใส ผิดกับฝ่ายหลังแม้มีแสงแดดฉายาวย ถูกรายล้อมดังดาวล้อมเดือน เรียกได้ว่าเสริมกันให้ยิ่งเรืองรองงามตา แต่กลับแฝงงามีดปนกระโอเย็นซาออกมาจริงๆ

เซียวฮุ่ยฮินรู้สึกไม่ดีโดยไม่รู้สาเหตุ พอกลับถึงบ้านจึงรีบถามสามีว่า 'ข้าเคยมองคนพลาดน้อยมากจริงๆ นะหรือ'

เจิงสี่เอินยกอกรยา 'แม้แต่โจรแซ่เจินในตอนนั้น ช่วงแรกเริ่มเจ้าก็เพียงแค่ถูกตบตา ไม่ทันไรก็มองออกมาไม่สู้ดี พวกเราจึงได้นี้ออกมาทันการณ์ เหนียวเหนียวก็เช่นเดียวกัน แรกเริ่มเจ้ามีอคติ ต่อมาใช้นานวันยิ่งรู้สึกว่านางดีแล้วไม่ใช่หรือ'

เซียวฮุ่ยฮินเอ่ยอย่างอดอันตันใจ 'หากมีคนหนึ่ง แรกเริ่มข้าไม่รู้สึกละอย่างไร แต่ต่อมากลับรู้สึกว่ายิ่งนานวันยิ่งไม่สู้ดีเล่า'

เจิงสี่ตอบ 'เจ้ามองคนยิ่งนานยิ่งแม่นยำ ไม่เคยมีข้อยกเว้น'

เซียวฮุ่ยฮินกล่าว 'ข้ากลับหวังให้มีข้อยกเว้น เพราะหนนี้ข้ารู้สึกว่าหลังจ้อเซิงซึกไม่สู้ดีแล้ว'

หลังเหตุการณ์นั้นสองสามีภรรยาหารือกันอยู่เป็นนาน ต่างตัดสินใจว่าให้แล้วกันไปเกิด อีกฝ่ายเป็นถึงบุตรบุญธรรมของฮ้องเต้ เป็นขุนนางหนุ่มที่เรื่องอำนาจ และยังเป็นที่บุตรเขยของพวกเขา ย่อมไม่อาจหักท้วงโดยใช้เหตุเพียงเพราะสัญชาตญาณของเซียวฮุ่ยฮิน ผลสุดท้ายกลับ...

เจิงเซาซางย่อเข่าคำนับบิดามารดา แล้วเอ่ยด้วยความเคารพ "เชิญท่านพ่อท่านแม่ไปพักผ่อนก่อนเกิด คาดว่าในเมืองหลวงจะไม่มีเรื่องใดหรือ กระนั้นเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน ยังคงขอให้ท่านแม่กวัดขัน

เวรยามเฝ้าประตูให้ดี ลูกขอตัวก่อน ลูกไป...ไปประเดี๋ยวเดี๋ยวก็กลับ
เจ้าคะ"

เชียวสุหนิยสืบเท้าขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว พร้อมกับตวาดเสียงเจี๊ยบขาด
"เจ้าห้ามออกไปนะ! หากหลังจื่อเที่ยงมีบางอย่างไม่สู้ดี เจ้าส่งคนไปแจ้ง
ในวังก็ได้ ใยต้องออกไปเองด้วย! เจ้ายังคิดจะออกไปนอกเมืองเชียวหรือ
ถ้าหากเป็นอะไรไปจะทำเช่นไร อีกอย่างเจ้าก็ออกจากประตูเมืองไม่ได้
อยู่ดี!"

ผีเท้าของเจิงเช่าซางหยุดชะงัก หันกลับมามองผู้เป็นมารดา ก่อน
เอ่ยเน้นทีละคำ "ท่านแม่วางใจได้ สิ่งที่ควรทูลแจ้ง ลูกได้ทูลแจ้งเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว ทว่าคืนนี้ลูกยังคงต้องออกไป ท่านขวางลูกไม่ได้หรอก"

เชียวสุหนิยขยี้เท้าอย่างอุกฤษฏ์ ตะโกนสั่งเสียงก้อง "ใครอยู่ข้าง!
จงจับตัวคุณหนูไว้..."

ตอนนี้เองประตูใหญ่จวนสกุลเจิงซึ่งเดิมที่เปิดออกครึ่งหนึ่งแล้ว
พลันถูกกระแทกเปิดอย่างหนักหน่วง จากนั้นองครักษ์เกราะทองห่ม
ผ้าคลุมซึ่งปักตราสัญลักษณ์ตำแหน่งนางชีวงกลุ่มหนึ่งก็เป็นเช่นกระแสน้ำ
ไหลบ่าเข้ามาในจวนสกุลเจิง หัวหน้าหนุ่มซึ่งอยู่น้ำสุดท้ายและมีหงส์คู่
สยายปีกอยู่บนหมวกเกราะทองผู้นั้นคุกเข่าข้างหนึ่งเบี่ยงหน้าเจิงเช่าซาง
ก่อนประสานมือกล่าว "ข้าน้อยรุดมาตามคำสั่ง น้อมฟังแม่นางเจิงใช้สอย
ขอรับ"

เจิงเช่าซางถูกโอบล้อมอยู่ท่ามกลางองครักษ์หลวง นางเดินเข้าไป
ใกล้เชียวสุหนิยก้าวหนึ่งช้าๆ เอ่ยด้วยสีหน้าอันเรียบเฉย "สองเฮาทรงมอบ
ป้ายคำสั่งต่างๆ แก่ลูกแต่แรกแล้ว ไม่เพียงสามารถเข้าประตูวังยามวิกาล
ผ่านทุกแห่งโดยไร้อุปสรรค ยังบัญชาองครักษ์ตำแหน่งนางชีวงได้...เพียงแค่

ลูกไม่เคยใช้งานมาก่อน และไม่มีใครอื่นล่วงรู้" นี่เป็นอำนาจที่สองเฮามีนับแต่สำเร็จราชการช่วงที่ฮ่องเต้ออกรบสร้างแคว้น

บรรดาบ่าวชายสกุลเจิงซึ่งเดิมกำลังจะตรงไปจับตัวคุณหนูล้วนหยุดฝีเท้าไม่เดินหน้า พวกกันหันหลังมา ใช้สายตาขอความเห็นจากผู้เป็นนายหญิง

เชียวฮูหยินมือเท้าเย็นเฉียบดูน้ำแข็ง ผดตะกอนอย่างเสียอาการ "เหนียวเหนียวอย่าไปนะ! มีเรื่องใหญ่อะไรย่อมจะมีฮ่องเต้กับของเฮาเป็นผู้ตัดสินใจเอง เจ้า...เจ้า..."

เจิงเช่าซางเงยหน้ามองไปทางมารดาบังเกิดเกล้า เห็นหญิงงามผู้ซึ่งแต่งกายสะอาดเรียบร้อยพิถีพิถันเสมอมา บัดนี้ถึงกับมีสีหน้าว่าวุ่นกิริยาลนลาน ในใจเด็กสาวก็ให้เศร้าหมอง กระนั้นกลับยังคงเชิดปลายคางขึ้นสูง เอ่ยอย่างตระหง "ท่านแม่ ท่านไม่รู้สิกว่าตนเองดูแลข้าสายไปหรือเมื่อแรกท่านไม่ได้ดูแลข้า ตอนนี้...ท่านก็ไม่อาจดูแลข้าแล้ว...พวกเราไป!"

เจิงสื่อโกรธจนกระพือเท้า แต่กลับทำได้เพียงประคองภรรยาที่เนื้อตัวสั่นเทาไว้ เบิกตามองบุตรสาวออกจากประตูใหญ่ไปกับองครักษ์เกราะทอง ภายหลังคลื่นโทสะพัดผ่าน เขายังคงจัดทหารประจำจนครึ่งหนึ่งกับองครักษ์หญิงสี่นางให้ไล่หลังติดตามบุตรสาวไป

ขณะจะออกจากประตูเมือง แวดตาท่านายกองผู้เฝ้าประตูมองมาทางเจิงเช่าซางนั้นทั้งประหลาดใจทั้งตื่นตัว เพียงแต่ยังดีที่นางจะออกจากเมืองไม่ใช่จะนำกำลังพลอาวุธครบมือหนึ่งหน่วยเข้าเมืองมา นายกองผู้นั้นจึงยังคงเปิดทางให้ตามคำสั่ง

เจ้าม้าน้อยลายโคนมบัดนี้ตัวใหญ่ขायาว วิ่งได้ไวยานสายลมแล้ว

ไม่มีรูปลักษณะอันอัศจรรย์ไสยเหมือนกาลก่อนอีก เจิงเช่าซางนั่งอยู่บน
อานม้า ช้างหูคือสายลมหนาวต้นฤดูวสันต์ดังอื้ออึง รอบกายคือทหาร
กับองครักษ์หญิงคนสนิทที่ทันท่วงทีเจิงสั่งให้ไล่ตามมา ยังมีกลุ่มองครักษ์
ของสองเฮาซึ่งยาก่อกำลังครุ่นครั้น...เมื่อก่อนเสียงอันคุ้นเคยนี้มักทำให้
นางสบายใจ เพราะนางรู้ว่าไม่ว่าตนจะเผชิญกับสิ่งใด จะมีคนผู้หนึ่ง
นำทัพลงจากฟ้ามาช่วยนาง ทำให้นางรอดพ้นอันตรายได้เสมอ

ทว่ายามนี้แล้ว...ถึงอย่างไรนางก็ต้องไปถามให้ชัดแจ้งด้วยปาก
ของนางเอง ถือว่าให้คำอธิบายกับชีวิตที่โชคร้ายอีกเช่นเคยของตน

ตัวกลัดเงินที่คล้องยึดเสื้อคลุมอยู่กระทบกันตรงหน้าอก บังเกิด
เสียงตึงๆ กังวานใส เรียกให้เจิงเช่าซางตื่นสติคืนมา แลเห็นด้านหน้า
ปรากฏดวงไฟแวบแวมเคลื่อนที่บรรจบกันเป็นเส้นยาวสองสาย ราวงูอัคคี
ลากเลื้อย ประสานกับเสียงเกือกม้าที่ดังครืนครั้นเช่นเดียวกัน พาดผ่าน
ที่ราบอันโล่งกว้างหนาวเย็นมาอย่างรวดเร็ว

เจิงเช่าซางแสดงท่าที หัวหน้านองครักษ์ก็รับสั่งการ ส่งผู้ใต้บัญชา
เร่งควมม้าขึ้นหน้าไปชั่วระยะหนึ่งแล้วตะโกนก้อง "พวกข้าคือองครักษ์
ตำหนักฉางชิว พวกเจ้าเป็นผู้ใด ไฉนห้อมล้อมอยู่นอกเมืองยามวิกาล!"

ในกองทัพฝั่งตรงข้ามมีทหารม้าสองนายเร่งควมม้าออกมา ก่อน
ตอบกลับเสียงดัง "พวกข้าคือทหารประจำช่องเขาฉือชู่ รับคำสั่งโยกย้าย
ไปยังหน่วยเงินหยาง!"

องครักษ์ถามจบก็กลับเข้ามาในขบวน เจิงเช่าซางให้หัวหน้านองครักษ์
สั่งคนทั้งหมดเร่งควมม้าต่อ ใครจะรู้ไม่ทันไรก็พบทหารอีกกองหนึ่ง
สอบถามได้ความว่าพวกเขามาจากค่ายภูเขาเป่ย์เซ็ง รับคำสั่งโยกย้าย
ไปยังอุทยานหลวงนอกเมืองทิศตะวันตก

เดินทางมุ่งหน้าต่อไปเช่นนี้ กลุ่มของเจิงเซ่าซางถึงกับพบทหารที่
เดินทัพยามราตรีอีกสองกอง ในจำนวนนั้นมีกองหนึ่งคือทหารหน่วย
เงินหยางที่ถูกส่งโยกย้ายไปยังจุดอื่น ครานี้แม้แต่หัวหน้าองครักษ์ยังรู้สึก
แปลกใจแล้ว เขาชะลอฝีเท้ามาก่อนถามเลียบเคียง "ขอบังอาจเรียนถาม
แม่นางเจิง ไฉนคืนนี้จึงมีคำสั่งโยกย้ายทหารมากเพียงนี้ได้"

เจิงเซ่าซางย้อนถาม "ตามความเห็นของท่านนายกอง คำสั่งโยกย้าย
เหล่านี้น่าจะบ่งชี้ถึงเรื่องใดเล่า"

หัวหน้าองครักษ์เกาศีระ "สถานที่หลายแห่งนี้ล้วนเป็นค่ายทหาร
ขนาดเล็ก จำนวนคนมากน้อยเรื้อนพัน จำนวนคนน้อยหน่อยมีเพียง
สามถึงห้าร้อยนาย เมื่อครู่ฟังดูก็มีไซโยกย้ายไปรวมพลที่จุดเดียว หากแต่
เป็นตะวันออกมาตะวันตกไป สลับตำแหน่งกันเองเท่านั้น ข้าพเจ้านายมองไม่ออก
จริงๆ ว่ามีจุดประสงค์ใด"

มุมนปากเจิงเซ่าซางยกยืมเย็น "ไม่มีจุดประสงค์ก็เป็นจุดประสงค์
อย่างหนึ่ง"

หัวหน้าองครักษ์กังขา "เช่นนั้นพวกเรา...ยังไปต่อหรือไม่ขอรับ"

เจิงเซ่าซางโบกมืออย่างเด็ดเดี่ยว "ไม่ต้องสนใจคนเหล่านั้น พวกเรา
รุดเดินทางต่อ คฤหาสน์สกุลหลิงยังอีกไกลเท่าใด"

หัวหน้าองครักษ์ไม่กล้าดูแคลนเด็กสาวตรงหน้า นางแม่อายุน้อย
อีกทั้งเป็นสตรี ทว่าบนร่างกลับแฝงซึ่งพลังอันกล้าแกร่งเฉียบขาด เขา
ประเมินชั่วครู่ก่อนตอบ "ใกล้แล้ว อีกครึ่งชั่วโมงขอรับ"

กระดอนอยู่บนหลังม้ารวมตั้งแต่ต้นเกือบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เจิงเซ่าซาง
รู้สึกว่กระดูกลั่นเอ็นร้าวระบมไปทั่วร่าง ประหนึ่งถูกบีบอัดผ่านช่องคลอด
ของมารดาออกมาเยือนโลกอันแปลกหน้าอันตรายใบนี้ใหม่อีกครั้ง ทว่า

นางผีน่วมทนไ้วไม่เปล่งเสียง...ฉะนั้นที่คนเรามาเกิดบนโลกก็เพื่อจะ
แบกรับความทุกข์ทรมานกับการหลอกลวงซ้ำแล้วซ้ำเล่าเยี่ยงนี้นะหรือ
เช่นนั้นไยจะต้องเปลืองแรงผ่านชีวิตบนโลกนี้รอบหนึ่งด้วย

เพียงชั่วขณะเดียวน้ำตาก็รินเปื้อนขนตา นางปาดเช็ดมันออกเสียบๆ
ทอดตามองไกลไปยังคฤหาสน์สกุลหลังซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเขา ตรงนั้น
ได้แปรสภาพเป็นทะเลเพลิงหนึ่งผืน แทรกปนด้วยเสียงร้องโหยหวนกับ
เสียงตวาดคำทอ กลางราตรีอันมืดมิดแสงอัคคีลูกโชนยังจับตาเป็นพิเศษ
บางส่วนนั้นเป็นเปลวไฟที่กำลังเผาไหม้หมูเรือน ท่ามกลางลมหนาว
กรูกรียวไผ่ยังลุกไหม้รุนแรง อีกส่วนที่มากกว่าคือหมูคืบไฟซึ่งชูสูงอยู่
ในมือทหารและคัลลังกลืนดาวโลหิตอันเข้มข้น กลุ่มแสงเหล่านั้นปิดล้อม
คนสกุลหลังอยู่ภายในเป็นชั้นๆ คุชทะเลดาวที่อันตรាយไพศาลไร้ขอบเขต

เหล่าองค์กรภัยที่ขี่ม้าอยู่รายรอบเชิงเขาช่างต่างตกตะลึง พากัน
ถามด้วยความประหลาดใจ...

"นี่มันอะไรกัน"

"ใครกันกล้าบังอาจเยี่ยงนี้ ถึงกับบุกฆ่าล้างคฤหาสน์ของท่านโหว
ที่ราชสำนักแต่งตั้ง"

"ดูท่าทางไม่เหมือนโจรผู้ร้าย กลับคล้ายทหารของราชสำนัก"

"โอ๊ะ หรือว่าสกุลหลังก่อกบฏ ราชสำนักจึงส่งทหารมาล้อมปราบ"

"แล้วพวกเราจะช่วยหรือไม่ช่วยเล่า"

ในกลุ่มคนมีเพียงเชิงเขาช่างที่โบหน้าไร้ความรู้สึก นางขี่ม้าลงไป
ตามเนินเขาอย่างเยือกเย็นเช่นปกติ

พลทหารที่โอบล้อมคฤหาสน์อยู่แลเห็นคนอีกกลุ่มขี่ม้าตรงมา
ก๊อบขึ้นหน้าไปสกัดขวาง เชิงเขาช่างให้เหล่าองค์กรภัยหลักทาง ตนเองขี่ม้า

เดินเข้าไปแล้วเอ่ยตรงๆ ทันที "พวกเจ้าเป็นผู้ใดนำทัพ จางชั้น หรือว่า หลี่ซือ หรือเป็นพี่น้องสกุลเหลียงซิว"

พลทหารเหล่านี้เป็นทหารส่วนตัวของหลิงปู้[†] พอเห็นหน้าเจิงเซาซาง พวกเขาก็ทิ่มที่อกอยู่กับที่... โชคดีที่หนึ่งปีมานี้นางอยู่กับหลิงปู้[†]ดุจเงาตามตัว เข้าออกพร้อมกัน ผู้ที่เคยเห็นหน้าเห็นตาของนางหาใช่คนสองคนเสียเมื่อไร

"พวกเจ้าไม่ต้องลำบากใจ ข้าเพียงนำองค์กรรักษาดำหนักนางชีมา ไม่ก็สืบคนกับทหารจวนสกุลเจิงส่วนหนึ่ง ชัดขวางงานอันใดของพวกเจ้า ไม่ได้หรอก" เจิงเซาซางกล่าวเรียบๆ "เจ้าส่งคนพาข้าไปหาหลิงปู้[†]ก็พอ องค์กรรักษากับทหารเหล่านี้จะคอยอยู่ที่รอบนอก"

หัวหน้าองค์กรเคร่งเครียด "แม่นางเจิง จะให้ท่านเข้าไปผู้เดียว ได้อย่างไร! หากสองเฮาทรงทราบก็จะไม่ละเว้นพวกข้าเช่นกัน!"

เจิงเซาซางโบกมือยับยั้งไม่ให้อีกฝ่ายพูดต่อ "ข้าจะไม่เกิดเรื่องแน่ สองเฮาทรงทราบอุปนิสัยของข้า จะไม่ตำหนิต่านนายกองกับพวกหรอก"

เหล่าพลทหารของหลิงปู้[†]หารู้กันเบาๆ สองสามประโยค ก็ตัดสินใจ จะพาเจิงเซาซางเข้าไป... ทั่วเมืองหลวงไม่มีผู้ใดไม่รู้ว่าหลิงปู้[†]กับว่าที่ภรรยา รักใคร่กันลึกซึ้ง ผูกพันยากแยกจาก หากผู้ใดล่วงเกินแม่นางสี่เจิง ผู้นั้น จะเดือดร้อนยิ่งกว่าล่วงเกินตัวหลิงปู้[†]เองเสียอีก

เจิงเซาซางปลดสายบังเหียนลงจากม้า ทั้งหน่วยองค์กรรักษาสองเฮา กับทหารจวนสกุลเจิงไว้ เพียงพาองค์กรหญิงสี่นางเดินมุ่งสู่ด้านใน

ขณะนี้คฤหาสน์ซึ่งกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่หลังนี้แบ่งเป็น ฝั่งตะวันออกกับตะวันตกอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนฝั่งตะวันออกถูก กวาดล้างไปแล้ว ทุกแห่งล้วนมีคนชุบไฟเผ่าคุม ยังคงตรวจตราตาม ซอกมุมเพื่อจับกุมปลาที่หลุดรอดหวางแห ส่วนฝั่งตะวันตกมีเสียงปะทะ

เช่นฆ่าตัวมาเป็นระลอก น่าจะยังมีคนต่อต้านอยู่

เผชิญหน้ากับศพหมู่เลือดศพแล้วศพเล่าที่ทอดร่างระเนระนาดอยู่บนพื้น ใบหน้าคนตายที่เปราะคราบเลือดดูร้ายแต่ละดวงนั้นชวนสยดสยองปานฝันร้าย กระนั้นจึงเข้าข้างยังคงก้าวข้ามไปโดยไม่ส่งเสียง

แม้ยามปกติหลังอึกถูกพอกซุยไยวี่ที่เป็นขุนนางสำคัญดูแล แต่ถึงอย่างไรเขาก็สร้างตัวจากคุณความชอบทางทหาร เคยติดตามอยู่ด้านหลังบุกตะวันออกปราบตะวันตกมานานหลายปี แม่ทัพทหารประจำจวนล้วนเคยหล่อหลอมมาในสนามรบ ดังนั้นขณะบุกทะเลวงศฤหาสน์หลังนี้ คงต้องผ่านการห้ามนั้นอันดุเดือดไปหนึ่งสมรภูมิ

กระทั่งตัดผ่านธรณีประตูกับลานไปหลายชั้น ในที่สุดจึงเข้าข้างก็มาถึงหน้าเรือนหลักอันโอ่อ่าสูงใหญ่ เห็นเหลียงชีวฉีคุกเข่ากับพื้นกำลังรายงานต่อหลังปู้อี้ "...เป็นดังที่นายน้อยคาดไว้ ในหมู่เรือนขนาดใหญ่หลายแถวนี้มีเพียงมีห้องลับ ยังซุกซ่อนใต้ดินสองสายทอดสู่หลังเขากหากมิใช่รายน้อยสั่งให้พวกข้าป้องกันล่วงหน้า ก็คงปล่อยให้เจ้าคนผู้นั้นหนีรอดไปเสียแล้ว!"

หลังปู้อี้สัมผัสได้ว่าด้านหลังมีคน จึงหมุนตัวมาช้าๆ ครั้นเห็นว่า เป็นเจิงเซาซาง คล้ายเขามิได้รู้สึกประหลาดใจมากมาย กลับกันยังคลี่ยิ้มละไม น้ำเสียงนิ่มนวล "เซาซาง เจ้ามาได้อย่างไรกัน ที่ไม่เหมาะที่เจ้าจะมา เจ้ากลับไปก่อนเถิด ประเดี๋ยวข้าจะไปหาเจ้า"

ดูเดียวกับหลายต่อหลายครั้งยามที่ได้กสาวฉวยช่วงหลังเพียงแอบออกจากตำหนักนางชีวไปหาเขาที่โง่ประชุมของวังทักษิณ

เจิงเซาซางรู้สึกลำคอแห้งผาก ชั่วขณะยากจะเปล่งเสียงได้

ยามนี้เหลียงชีวเฟยนำพาองครักษ์หลายคนคุมตัวคนผู้หนึ่งมาอย่าง

แน่นอน คนผู้นั้นเป็นชายวัยกลางคน ใบหน้าขาวสุภาพอ่อนโยน คือหลังอ้วนเอง นำเสียดายยามนี้เขามมผ้าสยายยู่ เสื้อผ้าขาวดวัน ไม่เหลือท่วงที่อันสง่าพอนคลายเช่นที่เคยเป็นแม่สักนิด

ทันทีที่เห็นหลังปู่ หลังอื่ก็ดันร่นร้องตะโกน "จ้อเซ่ง! เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ ถึงกับบุกโจมตีบิดาตนเองได้!"

หลังปู่ไม่ไยดีอีกฝ่าย ยังคงพิศมองเชิงเซ้าซ้งดุจเดิม "ข้าให้คนส่งเจ้ากลับไปก่อนแล้วกัน"

หลังอื่ถูกเสียงขวฟเยตะหนัๆ จนล้มลงพื้น จากนั้นดาบกระบี่หลายเล่มก็กดนาบจุดสำคัญบนร่างของเขาโดยพร้อมเพรียง หลังอื่ครวญครางแล้วเรียกชื่อเล่นของบุตรชายดั่งล่น "อาหลี อาหลี! ข้าเป็นบิดาเจ้านะ! ข้ารู้เจ้าเจ็บช้ำน้ำใจจากการตายของมารดาเจ้า แต่เราสองเป็นพ่อลูกกัน เลือดข้นกว่าน้ำ เจ้าจะทำเพื่อมารดาจนกระทั่งทำผิดมหันต์ฐานฆ่าบิดาไม่ได้เสียวนะ! อาหลี เจ้ามีสติหน้อย อย่าได้เลอะเลือนเป็นอันขาด ต่อให้ฝ่าบาททรงรักเอ็นดูเจ้าสักเพียงใด สังหารบิดาก็เป็นความผิดออกจกรรจ์ที่ชั่วช้าส่ามายนที่สุด จะต้องถูกเถื่อนเนื้อเป็นพินหมื่นขึ้น เจ้ามีหรือจะพ้นโทษทัณฑ์ไปได้!"

เชิงเซ้าซ้งเพ่งมอญนัยน์ตาสีอำพันอันงดงามคู่นั้นของหลังปู่ฟกลางเอื่อยอย่างยากลำบาก "ข้าเพียงอยากรถามประโยคเดียว ประโยคที่ท่านติดค้างเข้ามาเนิ่นนานแล้ว"

หลังปู่ก็กล่าวเสียงเบา "เจ้าถามมาสิ"

"ท่านเป็นใครกันแน่ หลังปู่...หรือว่าชั่วอู่ซาง?" เชิงเซ้าซ้งรวดร้าวไปแทบทั้งกายขณะถามประโยคนี้ออกไป

หลังปู่ก็พินิจเด็กสาวอย่างลึกซึ้ง ประหนึ่งกำลังชมดูห้วงผืนอัน

เพริศแพรว์ที่อยู่ไกลจนสุดเอื้อม ครูใหญ่ให้หลังเขาค่อยๆ หมุนตัวมา
เอ่ยกับหญิงที่อยู่บนพื้น "ท่านอาเชย อาหิตายจากไปนานแล้ว"

หลังอึ้งพลันหยุดดิ้นรน แวววาวงเงยเปลี่ยนใบหน้า คล้ายไม่อาจฟัง
เข้าใจ

น้ำเสียงของหญิงผู้นั้นโยน แต่กลับยิ่งชวนให้ผู้ฟังขลุ่ย "อาหิ
สวมนุดของข้า ถูกหอกยาวที่แหลมคมเล่มหนึ่งแทงทะลุร่าง จากนั้น
ยกสูงขึ้นสูง เสียบอยู่เหนือกำแพงเมือง ท่านอาเชย ท่านล้มสิ้นแล้วหรือ"

หลังอึ้งปากกว้าง ตลอดร่างราวถูกสายฟ้าฟาด

หัวใจของหญิงเข้าซางดังมีจุดหนึ่งปริแยก พาให้บางสิ่งไหลพรังพรู
ออกมา

ขณะที่เบื้องหน้าสายตาพร่าเลือน นางค้นพบว่าชุดยาวที่ชายหนุ่ม
สวมใส่ส่วนนี้ก็คือชุดที่นางกับเขาแรกพบหน้ากันในงานเทศกาลวัน...อาภรณ์
ตัวนพวงามวิจิตรสีแดงสดดุจโลหิต ทอลายสัตว์ป้อนด้วยเส้นไหม
สีทองอ่อน คลุมเสื้อนอกตัวใหญ่แขนกว้างสีแดงเข้ม ประดับสายคาดเอว
เดินลายทองกับเกี่ยวทองคำบริสุทธิ์

สายลมราตรีหิวหวี โบกม้วนสีแดงเข้มอันร้อนแรงทั่วกายเขาให้
ดุจดั่งดอกมานจุฬาหาว* กลาดเปลี่ยนเส้นทางสู่ปรภพ แผ่ขยายสีโลหิต
ปกฟาดคลุมดิน เขาในชั่วขณะนี้หล่อเหลาจนชวนให้อูทาน ขณะเดียวกัน
ก็ดูแปลกหน้าจนพาให้ใจสั่นหวั่นหวาด

* ดอกมานจุฬาหาว เรียกอีกชื่อว่าดอกป้อน (Red Spider Lily) คำว่าป้อน แปลตรงตัวว่าอีกฟากฝั่ง ตาม
ความเชื่อของจีนแม่น้ำปรภพจะแบ่งสองฟากฝั่งระหว่างคนเป็นและคนตายออกจากกัน บนฝั่งของคนตาย
จะมีดอกป้อนบานอยู่ทั่ว ผู้ที่ข้ามมาฝั่งนี้ได้มีเพียงคนตายเท่านั้น ดังนั้นจึงมีอีกชื่อว่าดอกไม้คนตาย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/41zYNCW>